MARY REED DE SPETÄLSKAS MISSIONÄR

AV *JOHN JACKSON*

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING AV *K. H.*

MISS MARY REED.

STOCKHOLM EVANG. FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION.

Nordiska Boktryckeriet, Stockholm 1915

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna biografi över Mary Reed författades 1899 (**Internet Archive**) och översattes 1915 till svenska. Översättaren K.H. är obekant. Ett exemplar avfotograferades i april 2018. På första uppslaget finns en dedikation och ett kuriöst bokmärke där ägaren har antecknat att hon läste om boken 73 år senare (1924 och 1997). Det är aldrig för sent att läsa en god bok.

UTDRAG UR ETT BREV FRÅN MARY REED 1 JUNI 1899.

»Efter mottagandet av edert brev, vari ni ber om en kort redogörelse för Guds ledning med mig, känner jag det som en plikt att lämna några utdrag ur en nästan tom dagbok jämte några tillägg ur minnet. Detta anser jag som en plikt å min sida, emedan eder avsikt år värd varje offer, som måste göras för dess utförande. — — Aldrig hade jag varit i stånd att giva mitt samtycke till utgivandet av den bok, ni tänker sända ut med den dyrbara uppgiften att söka väcka intresse för Herrens minsta, om jag ej under dessa år lärt mig inse, att jag tillhör Herren; och därför är jag glad att kunna få användas i hans tjänst och till hans rikes befrämjande på vad sätt han vill.»

* FÖRORD TILL FÖRSTA UPPLAGAN.

Ett av mina bästa minnen från min sista resa till Indien är mitt besök hos miss Thoburn i Lucknow. En av hennes gäster var miss Mary Reed, som jag hade flera dyrbara samtal med. Detta är mitt försvar för att jag vågar komma med några inledande ord till denna skildring av hennes liv och verksamhet.

Hon berättade sin underbara historia för mig: huru hon först upptäckte, att hon var angripen av den plågsamma och hemska sjukdomen spetälska, huru hon slet sig lös från sina närmaste utan att våga säga dem farväl, och huru hon sedan ägnat sitt liv åt de spetälska i Indien. Från den första dagen till nu har hon burit sitt tunga kors med ett helgat sinne, och hennes levnadshistoria är en av de mest givande missionärsbiografier.

Näst det att få sitta ned bredvid henne själv och från hennes egen mun höra berättelsen om Guds ledning med henne, räknar jag förmånen att få läsa hennes historia, sådan den återgives av den, som skrivit dessa blad, och som är kompetent att skildra hennes ädla livsgärning på grund av sitt varma intresse och sin noggranna sakkännedom.

Hon yttrar aldrig ett ord av klagan över det lidande8

och den avskildhet från den övriga världen, som kommit på hennes lott, eller över att hon är omgiven av så mycken synd, sjukdom och död, utan hon mottager med glädje, vad hon inser är Guds vilja med avseende på henne. Hon har fått arbeta bland de lidande under synbara tecken på Guds välsignelse. Naturligtvis får hon i hög grad sakna förmånen av gemenskap med andra arbetare i vingården; men hon har i sin ensliga vrå bland Himalajas berg blivit driven så mycket närmare Gud och har fått erfara, att »de som fullt för-trösta på honom, finna, att han är fullt trofast».

Hon har haft glädjen att se anstalten utvidgas under hennes vård. Hennes lidande hjord har också vuxit i antal, och hon har framför allt fått den stora fröjden att se många spetälska komma i gemenskap med den kristna kyrkan.

Med krafter, som tydligen äro en Guds gåva, fortsätter hon sitt arbete i tro och hopp och undfår redan nu den belöningen att erfara, huru det ännu i djupaste mening är sant, att »spetälska göras rena».

Jag kan ej underlåta att uttrycka min uppriktiga beundran för miss Reeds hängivna arbete i Kristi efterföljd, och jag anbefaller denna lilla bok åt alla missionsvänner i den förhoppningen, att den måtte bliva ett medel att uppväcka intresse för och giva understöd åt det arbete, som utföres av »missionen bland spetälska i Indien och östern», i vars tjänst miss Reed verkar.

F. B. Meyer. I.

FÖRBEREDELSETIDEN.

ary Reed föddes i staten Ohio i norra Amerika. Föräldrarna hade förut en son, och säkerligen hälsades därför den lilla dotterns födelse med innerlig glädje. Lyckligtvis kunde ej denna glädje fördunklas genom någon aning om det mera ovanliga lidande, som i framtiden skulle komma på hennes lott. Det blev en stor syskonskara, ej mindre än fyra bröder och fyra systrar, som här växte upp i ett lyckligt hem; och Marys barndomsdagar förflöto hastigt under hägnet av föräldrarnas kärlek och omsorg.

När hon var omkring sexton år, började hennes hjärta öppnas för de eviga tingen, och hon helgade med fröjd sitt unga liv åt sin Frälsare. Från början tyckes hon hava klart förstått, att det var hennes kallelse att tjäna, och att vad hon själv mottagit hade hon fått för att giva ut. Det blev hennes innerliga önskan att göra andra delaktiga av hennes egen, nyvunna lycka, och hon deltog med hänförelse i arbetet för Guds rikes sak. I tio år var hon lärarinna vid ett kvinnligt läroverk och använde därvid de tillfällen, som stodo henne till buds, för att giva sina lärjungar kunskap om de himmelskaIO

tingen så väl som om de jordiska. Vi se, huru Gud genom sin ledning förberedde henne för den verksamhet hon senare fick, då det gällde att förestå en stor anstalt för sådana, som, ehuru i värdig mening fullvuxna, hon dock brukar kalla sina »små» eller ännu oftare »Herrens minsta».

Men Herren behövde henne på en svårare plats än i en skola i Amerika. Hon erfor en allt starkare maning att tänka på sina systrar i Indiens zenanor, som ännu sutto i mörker och dödens skugga. Med den sanna ödmjukhet, som allt jämt utmärker henne, vågade hon ej strax tro, att detta verkligen var en gudomlig kallelse. Men oaktat hon visste, att hon ej var stark, och ehuru hon kände sig djupt ovärdig ett så högt och heligt kall som en

missionärs, ropade hon slutligen liksom Jesaja fordomtid: »Här är jag, sänd mig!» Och liksom han fick även hon höra den gudomliga befallningen: »Gå åstad och tala till detta folk!»

Mary Reed erbjöd nu sin tjänst åt ett kvinnligt missionssällskap, som står i förbindelse med metodist-episkopala kyrkan i Amerika, och blev med glädje antagen såsom zenanamissionär. Visserligen kändes det för hennes närmaste mycket smärtsamt att skiljas från henne, men de gjorde detta offer i undergivenhet för Herrens vilja och blevo genom denna skilsmässa i någon mån förberedda för den ännu svårare, som förestod, men som då ännu var dold av den slöja, som för oss täcker framtiden.

År 1884 kom hon första gången till Indien och fick sitt verksamhetsfält i Cawnpore. Hon hade ej längevistats där, innan hennes hälsa blev så försvagad, att hon måste söka en tids vila och luftombyte. Oaktat man då ej kunde ana den gudomliga planen för hennes liv, sändes hon till Pithoragarh i Himalaja, där luften är särdeles vederkvickande och hälsosam. De veckor hon här tillbragte, voro på flera sätt förberedande för det arbete, som väntade henne. Under det hon här ägnade sig åt språkstudier och tog kännedom om det missionsarbete, som bedrevs i närheten, fick hon tillfälle att se just den plats, där två år senare den anstalt upprättades, som hon nu med så stor duglighet och framgång förestår. Hon fattades av det innerligaste médlidande, då hon fick veta, att i denna sköna trakt inom ett jämförelsevis litet område levde omkring fem hundra spetälska i ett tillstånd av djupaste elände och hjälplöshet.

Med förbättrad hälsa återvände hon med glädje till sitt arbetsfält och verkade där under fyra år med nit och uthållighet och ej utan framgång. Tvivelsutan kan man betrakta denna tid som ett nytt steg till utbildning och förberedelse för det, från mänsklig synpunkt sett, så ovanligt svåra arbete, som Gud bestämt åt henne. Från Cawnpore förflyttades hon till Gonda, där hon under ett år undervisade i flickskolan. Efter denna tid var!hennes hälsa svårt angripen, och i januari 1890 återvände hon till Amerika för att söka hämta nya krafter. II.

EN UPPTÄCKT OCH ETT BESLUT.

ågra månader efter återkomsten från Indien under en tids vistelse i Cincinnati blev det klart för Mary Reed, av vilken sjukdom hon verkligen led. Hon hade undergått en längre tids läkarebehandling, varunder hon opererats åtminstone en gång men utan att förbättras. Till de symptom, som under någon tid gjorde läkarne rådvilla, hörde en beständig, stickande smärta i högra handens pekfinger och längre fram en egendomlig fläck på ena kinden i närheten av örat. Då fick hon en dag så plötsligt som genom ett åskslag och så tydligt, som om hon hört en röst säga henne det, visshet om ej blott vilken den sjukdom var, varav hon led, utan även vilken Guds avsikt var med denna sjukdom. Strax efter den första känslan av förskräckelse, som måste hava blivit följden av en så förfärande upptäckt, visade sig för hennes inre syn de hjälplösa lidande varelserna bland Himalajas berg. Det blev henne klart, att dessa voro den hjord utan herde, som hon skulle taga vård om, och att denna plats skulle bliva hennes nya verksamhetsfält. Hon studerade först åtskilliga medicinska arbeten och anförtrodde därpå sina misstankar åt sin läkare och en

N13

av sina vänner. Läkaren bekräftade hennes misstankar, men som hans kännedom om sjukdomen endast var teoretisk, sände han henne till New York, så snart hon kunde resa så långt. Denna färd var början av hennes »via dolorosa» — hennes pilgrimsfärd i lidande och avskildhet från världen. I New York undersöktes hon av en specialist, som studerat sjukdomen på Sandwich-öarna. Han konstaterade, vad hon förut varit övertygad om, och den fina, bildade kristna kvinnan stod inför det förfärliga faktum, att hon fallit offer för spetälskan, den mest fruktade, avskydda och hopplösa av alla sjukdomar, som äro kända bland människors barn.

Ehuru hon givit sin tillåtelse till nedskrivandet av denna framställning av Guds ledning med henne, har det skett under det uttryckliga villkoret, att »ej ett ord får sägas till Mary Reeds berömmelse». Vi vilja ej heller överträda detta villkor, men vi vilja här framhålla den gudomliga nåd, som satte henne i stånd att från början bära sitt tunga kors med full undergivenhet och att säga, såsom hon själv uttryckt det, ej under suckan utan under sång: »Ske din vilja».

Emedan hon önskade bespara sina närmaste den smärta, som den tunga underrättelsen skulle ha förorsakat dem, anförtrodde hon sig endast åt en av sina systrar, Rena, och försakade det moderliga deltagande, som hennes hjärta måste hava törstat efter. Före avresan till Indien sade hon till de sina:

»Om ni vill låta mig fara utan att taga något ömmare farväl, alldeles som om jag skulle komma igen i morgon, så blir det mycket lättare för mig.»14

Och så lämnade hon utan ens en avskedskyss den lyckliga familjekretsen för att bli ett stöd för en av de sorgligaste av alla familjer, som sammanförts av gemensamt lidande.

När Mary Reed anlänt till Indien, förstod hon likväl, att hon i korthet måste meddela sina kära i hemmet den sorgliga sanningen. Därför skrev hon från Bombay följande brev:

»Sedan jag under mycken bön övertänkt saken, anser jag det bäst att omtala för eder eller tillåta min kära, modiga syster Rena, som jag delgav Guds underliga ledning med mig, att säga eder det, som hon då lovade att förtiga. Hon skall omtala för eder, huru vår käre, himmelske Fader, som ej kan göra några misstag, har i sin oändliga kärlek och vishet utvalt, kallat och förberett eder dotter att gå i en skola, där jag får lära tålamod och undergivenhet, på samma gång som jag får betjäna sådana människor, som ej skulle haft någon till sin hjälp, om ej Gud förberett mig just för detta verksamhetsfält. Under det jag blir tagen avsides ibland dessa nödlidande varelser, som hungra och törsta efter frälsning och efter tröst och uppmuntran, lovar han, som kallat och berett mig, att han själv skall vara för mig den fristad, dit jag får taga min tillflykt; och när jag förblir i honom, skall han uppfylla alla mina behov.»

I sanning se vi här Guds nåd uppenbaras, och Kristi kraft har ännu en gång visat sig mäktig i mänsklig svaghet. I alla hennes brev höra vi samma grundton som här, där hon framhåller den synpunkt, varifrån hon fått nåd att betrakta sitt lidande. Hennes fasta tro på Fräl-IS

sårens hjälpande närvaro har ej heller kommit på skam. Hon har blivit underbart stärkt genom hans helige Ande och kan därför säga såsom i en av sina älsklingssånger:

»Ej slumpen sänt mig nöd, fastmer Guds goda vilja med mig sker. Han ser, vad jag ej. ser. Var nöd sin mening har för visst; Och allt, vad vi på jorden mist, Blir himmelsk vinst till sist.» in.

korsets väg.

rån New York hade Mary Reed tagit vägen över lyondon. Hon medförde dit rekommendationsbrev till två framstående specialister, som båda bekräftade den amerikanske läkarens diagnos. Under den korta vistelsen i Eagland kom hon i beröring med en ung landsmaninna, som var lärarinna och en varm kristen. De dagar denna fick vara tillsamman med den tåliga korsdragerskan måste hava varit mycket givande och hava efterlämnat särdeles dyrbara minnen. Hon skriver därom:

»Jag gav med undran akt på en egendomlig fläck, som vanställde det bleka, eljest så behagliga ansiktet, och det förvånade mig också, varför pekfingret, som alltid var ombundet, ej kunde läkas oaktat de medel, som användes.»

Mary Reed begärde nu att få fortsätta resan till Brindisi tillsamman med det lilla sällskap, hennes vän tillhörde, och därtill gav man med glädje sitt samtycke, ehuru man tvivlade på, att hon skulle vara i stånd att resa så fort, som dessa amerikanska turister voro tvungna att färdas.

FDjup tacksamhet kände hon för sin väns sällskap, och hon sade, att Gud helt säkert sänt henne till svar på hennes böner. Men ännu anförtrodde hon henne ej den nöd, som hon bar inom sig. Under färden besöktes även Canterbury. Hit hade fordomtima skaror av spetälska vallfärdat i hopp om att bliva helade vid martyrhelgonet Tomas Beckets grav. Århundraden hava förgått, sedan de sista spetälska hit tagit sin tillflykt, och när nu Mary Reed följde i deras fotspår, var det helt visst icke för att få lämna kvar det tunga kors, hon så modigt tagit på sina skuldror. Kunna vi ej säga, såsom hon själv troligen skulle uttrycka det, att något ännu större var i beredskap åt henne? Att som en verklig barmhärtighetens ängel få betjäna sina medbröder i lidandet till både själ och kropp,

såsom det kanske endast är möjligt för den, som lider på samma sätt — skall ej detta på den stora dagen bliva erkänt som något ännu dyrbarare än själva hälsans gåva?

Om besöket i Canterbury skriver Mary Reeds reskamrat: »I ett strålande väder gingo vi till kyrkan St. Martin, som sträcker sina anor åtminstone 1300 år tillbaka i tiden. Nära altaret stannade den unga förevi-serskan och pekade på en öppning i den tjocka muren med orden: 'Här är de spetälskas gång.' Det var genom denna springa, som de stackars elända, vilka i forna tider kommit till helgedomen, hade fått lyssna utifrån till livets ord eller se, vad de kunde uppfånga av gudstjänst-firandet där inne. Om jag då vetat, vad jag sedan fick veta, skulle mitt hjärta hava blött för kvinnan vid min sida. Men hon stod där så stilla med en himmelsk frid

i sina ögon, och ej en muskel i ansiktet förrådde hennes hjärtas hemlighet.»

Under ett av deras förtroliga samtal framkastade vännen den frågan, om det vore rådligt att återvända till Indien, när hon var så kroppsligt svag. Men från darrande läppar kom det modiga svaret: »Min Fader vet, vilken väg jag skall gå, och jag är viss om, att det är rätta vägen.»

I Paris fick slutligen denna vän, som varit henne till så mycken tröst, del av hennes sorgliga hemlighet. Hon omtalar detta med följande gripande ord:

»Outplånligt inristades i mitt minne, vad jag då såg. Ett ljus brann på bordet bredvid den öppna bibeln, denna böckernas bok, varur hon hämtade daglig tröst. Därutanför gjorde man i Paris natten till dag med ljus och musik och lustbarheter, och här inne satt Mary Reed och sade mig sitt lidandes hemlighet med sin milda röst, och darrade endast då hon talade om sin moder och om den sorgepost, som väntade henne.

Då jag med klappande hjärta först började fatta, vad hon menade, gömde jag mitt ansikte i händerna likasom för att utestänga den syn, som visade sig för mig, då jag tänkte på hennes framtid ända till slutet, och i ångest ropade jag: 'O, nej, icke detta! Säg ej, att detta har drabbat dig!' När jag i ett lugnare ögonblick sade, att alla kristna borde förena sig i bön om hennes helbräg-dagörelse, var hennes enda svar: 'Jag har ej ännu fått någon försäkran om, att jag skall bliva frisk; kanske jag kan tjäna min Frälsare bättre, om jag ej blir det!'

Med djupt vemod erinrar jag mig även min sista19

afton tillsamman med Mary Reed. Jag satt i skuggan, men kring hennes bleka, älskliga ansikte bildades liksom en gloria av strålarna från fullmånen, som nu gick upp över de snötäckta alperna. Ännu i dag kan jag höra i minnet ljudet av hennes röst, då hon sjöng:

'Min Fader, då jag vandrar här, Skild från mitt hem och fröjden där, Mig undergivet säga lär: Din vilja ske!'

Och med tanke på morgondagens skilsmässa berättade hon för mig om de sista timmarna i hemmet, om hennes faders avsked vid morgonbönen, då han för himmelske Fadern utgöt den sorg, som han för dotterns skull sökte undertrycka. Hon talade om huru hon kände sig buren av en kraft, som ej var hennes egen, då hon lämnade hemmet och därpå skyndade bort till det land, där hon skulle gå i landsflykt.

Vid stranden av den härliga Vierwaldstättersjön, med våra händer för sista gången omslutande varandra här på jorden och med ögonen skymda av tårar, till-viskade vi varandra vårt farväl: 'Gud vare med dig, till dess vi åter mötas!'

Och i detta helgade sinne begav hon sig ensam, och dock i sanning icke ensam, på väg till Indien, besluten, att hennes bedrövelse ej skulle få utgöra något hinder för hennes tjänande, då hon nu återvände till detta land, som hon själv sade, under förhållanden, alldeles olika dem, under vilka varje annan missionär återkommer till arbetsfältet.»

fl» fl» IV.

DET NYA ARBETSFÄLTET.

september 1891 anmäldes Mary Reed till inträde i den missions tjänst, som har sin verksamhet bland de spetälska i Indien.*) Biskop Thoburn, som var den indiska metodistkyrkans överhuvud, skrev till styrelsen om denna nya arbeterska, som på ett så underligt sätt blivit avskild för detta arbetsfält, men hennes namn nämndes ännu ej. Biskopen föreslog, att hon skulle bliva s föreståndarinna för anstalten vid Pithoragarh och säger därom:

»Det är smärtsamt att behöva skriva detta, men det ser ut, som om Gud ville sända henne till de allra mest nödställda, som annars ej skulle kunna erhålla någon hjälp. Det distrikt, där Pithoragarh är beläget, har flera spetälska i förhållande till folkmängden än något annat distrikt i Indien. Det är omöjligt att fatta, huru hon ådragit sig sjukdomen. Hon bär sin prövning med kristlig undergivenhet och känner, att hon tagits avsides för dessa arma varelsers skull, vilka lida av samma nöd som hon.»

*) »The mission to löpers in India and the Uast».21

Kort därefter offentliggjordes Mary Reeds namn i de amerikanska tidningarna, vilkas påpasslighet en enskild persons lidande ej länge kan undgå, när lidandet är av den art, att det lönar sig att skriva därom. Även infördes naturligtvis en mängd detaljer, som dels voro sanna, dels uppfunnos för tillfället. Ett djupt intryck gjorde underrättelsen i alla kristliga kretsar, och mycken beundran och djupt deltagande förspordes.

Under det Mary Reed väntade på styrelsens beslut, fann hon en god tillflyktsort i Pithora hos en miss Budden, som troget verkat bland de spetälska i distriktet. I ett brev till nyssnämnda missionssällskaps sekreterare och direktor säger miss B. bland annat om Mary Reed:

»Det ser ut, som om hennes sjukdom börjat någon tid, innan hon med svårt angripen hälsa reste till Amerika, och första året efter hemkomsten var det ingen, som kunde ana, hur det förhöll sig. Till sist uppenbarade Herren det själv för henne, och på samma gång lät han henne förstå, att Pithora skulle bli hennes blivande hem, och att han hade mycket arbete i beredskap åt henne bland hennes medbröder i lidandet.»

Hon berättar vidare, huru först hennes egen läkare och därefter specialister i så väl New York som London och Bombay bekräftat hennes egen övertygelse, samt att alla varit eniga om, att det ej fanns något tvivel om vilken sjukdom hon hade. Därefter fortsätter hon:

»Ni vet, att det finnes mer än 500 spetälska ensamt i detta distrikt, och behovet av hjälp är här mycket stort. Sedan jag hört Mary Reeds berättelse om det underbara sätt, varpå Herren uppenbarade för henne sin vilja både22

med avseende på henne själv och detta distrikt, synes det mig, att den dag nu grytt, då dessa arma varelser skola få verklig hjälp. Han som har lett sin tjänarinna genom en så förfärlig dödsskuggans dal, för att hon skulle komma hit och tjäna honom på detta sätt, skall säkert beveka hjärtan att lämna det penningeunderstöd, som erfordras, för att hans planer skola kunna sättas i verket. —

Mary Reed har ständiga plågor men bär dem med det största tålamod. Hon känner, att det är hennes levnadskallelse att arbeta ibland dessa stackars sjuka, och som jag tror, kommer hon att sluta sina dagar i deras krets. Hon är i hög grad känslig och bland alla mina bekanta vet jag ingen, som av naturen skulle känna större motvilja för denna sjukdom, och likväl har just hon fått den. Det är mycket, mycket underligt, men underbar är även hans nåd, som ger henne kraft att bära sitt lidande utan en klagan, ehuru ofta under heta tårar och med bävande hjärta. Jag känner det som en särskild gåva av min mästare, att det blivit mig förunnat att taga omsorg och vård om henne.»

Det systerliga deltagande, som i så rikt mått skänktes Mary Reed i Pithora, måste hava varit en stor lindring i hennes lidande och ett tecken för henne, att hon följde Guds ledning, när hon genast begav sig till den plats, vilken så tydligt visats henne såsom hennes framtida verksamhetsfält.

Missionsstyrelsen var tacksam att få följa de råd, som givits med avseende på hennes arbete, och gav henne överinseendet över asylen för spetälska i Chandag,söder om Pithora. Man fick nu giva henne en lämplig

verkningskrets och på samma gång skänka de lidande där en vän, som ej blott kunde giva dem det deltagande och den hjälp de så väl behövde, utan även kunde visa dem till Honom, vilken som ett av vittnesbörden för sin gudomliga sändning nämnde, att »spetälska gjordes rena».

Då vi gå att skildra det hängivna arbetet bland sådana, för vilka den mänskliga naturen instinktmässigt ryggar tillbaka, och då vi erinra oss, att den kvinna, vilkens bild här tecknas, själv är ytterst känslig för lidande och måste känna sig pinsamt berörd av att se offren för denna förfärliga sjukdom, kunna vi ej underlåta att påminna oss en annan av Guds sanna helgon, som gjort de spetälska till föremål för sin särskilda omsorg, nämligen den helige Franciskus av Assisi. I Sa-batiers levnadsteckning över honom läsa vi:

»År 1205, då Franciskus kämpade med sig själv för att helt kunna överlämna sin vilja i Guds händer och helga sitt liv åt mänsklighetens tjänst, gjorde han en dag en ridtur och befann sig plötsligt öga mot öga med en spetälsk. Den förskräckliga sjukdomen hade alltid ingivit honom en okuvlig avsky. Han kunde ej återhålla en rörelse av fasa, och instinktmässigt kastade han om sin häst. Men strax därefter gjorde han sig bittra förebråelser däröver. Skulle då Kristi riddersman sträcka vapen? Han gjorde åter helt om, sprang ned från sin häst och överlämnade åt den olycklige, som med häpnad betraktade honom, alla penningar han bar på sig. Därefter kysste han den spetälske på handen, såsom han skulle gjort med en präst. Denna nya seger beteck-24

nar, såsom han själv iakttagit, en märkesdag i hans andliga liv.»

Franciskus' seger över den motvilja han kände för den fruktade sjukdomen, var ej endast en betydelsefull tilldragelse i denne helige mans liv, utan bebådade även inbrytandet av en ny dag för de spetälska i Europa. Det broderskap, som Franciskus stiftade, följde sin grund-läggares kristuslika exempel och ägnade de spetälska en särskild omsorg samt besökte regelbundet de många sjukhus, som då funnos i England och andra europeiska land. Franciskus hängav sig genom personlig kärlekstjänst, ofta av det mest självuppoffrande slag, åt dessa lidande människor, och ordensbröderna voro ej sena att följa hans föredöme. Från denna tid förbättrades helt visst de spetälskas lott allt mer, till dess sjukdomens gissel borttogs från de flesta trakter i vår världsdel.PÅ VÄGEN TILL CHANDAG: RAMGUN G AFLODEN v.

BLAND DE SPETÄLSKA.

e sköna Chandag-höj derna bland Himalaja- bergen» — så lyder överskriften till ett brev från Mary Reed, som ligger framför mig Det är säkert en av de många gåvor, som givits henne i ersättning för hennes tunga lott, och som hon är så tacksam för, att hon ej blivit sänd till något kvalmigt kvarter i en österländsk stad utan till en plats, där hon omgives av så mycken skönhet i naturen, som är för henne en källa till ständig vederkvickelse. Men hon skall själv få beskriva utsikten:

»I norr, efter utseendet på endast några dagsresors avstånd, resa sig fjällen med den eviga snön, vilkas storslagna majestät omöjligt kan beskrivas. De hava en sådan renhet och glans och giva sinnet ro och frid. Vid solens upp- och nedgång är det lätt att föreställa sig dem som den eviga stadens synliga grundvalar, så bländande äro de då i sin glans. Men det är om bergen, bland vilka jag bor, som jag skulle berätta. De omsluta en leende dal, vid namn Shor, såsom en oändligt skön ram omkring en ståtlig målning. Mitt hem ligger på krönet av den kägla, som utgör dalens gräns i väster,

D26

d. v. s. vänstra sidan av tavelramen. Och själva tavlan! En vacker och bördig dal, innefattande ungefär 15 kvadratkilometer, ligger flera hundra meter under min vackra fristad. Dalen är översållad med byar, omgivna av trädgrupper och terrassformiga fält, bevuxna med ris, vete och andra sädesslag. Genom denna dal slingrar sig en liten flod med flera tillflöden, och den avbrytes dessutom av en rad låga kullar. Ungefär i mitten synas på en framträdande höjd byggnaderna vid vår metodist-episkopalkyrkas missionsstation.»

Om vi kunde skildra de spetälskas känslor vid Mary Reeds ankomst, skulle framställningen i sanning bli gripande. Djupt rörda blevo dessa olyckliga, då de förstodo, varför och huru deras nya hjälparinna givits åt dem. Hon kom upp från Pithora, som förblev hennes tillfälliga hem, till dess hennes egen bangalow i Chandag blivit

iordningsställd, samlade de spetälska till en kort gudstjänst och berättade då för dem, huru Gud hade avskilt henne för verksamheten ibland dem. Denna underrättelse grep dem djupt, och tårar strömmade nedför mångas kinder, då de hörde om sin nya väns lidande och självuppoffring. Vid detta tillfälle, liksom sedermera vid andra liknande, tycktes de förgäta sin egen nöd vid tanken på hennes.

Hennes egen lilla bostad ligger uppe på bergskrönet, mer än 2,000 meter över havet. Utom den hänförande utsikten åt öster över den dal, där Pithora ligger, har man västerut en vacker utsikt över en annan dal. Gåvor från många vänner hava bidragit till att göra hemmet27

behagligt och smakfullt inrett, och hon är mycket glad över sitt »tavelgalleri», som hon kallar den stora samling fotografier, varmed hennes rum äro prydda. Musik är hennes glädje, och en orgel, som givits henne av deltagande vänner, är en källa till ständig vederkvickelse för henne, som dagligen vill tacka och lova.

En av de första européer, som besökte henne, en engelsk missionär, skriver om detta sitt besök:

»Vi uppnådde Chandag tidigt på morgonen och funno miss Reed i sjukhuset, sysselsatt med att sköta om tre patienter, som befunno sig i ett långt framskridet stadium av spetälska. Hon förband med egen hand deras förfärliga sår och talade milda, tröstande ord till de arma. Det har alltid varit svårt för henne att se andras lidanden, och likväl ägnar hon sig med den största hängivenhet åt sitt arbete och är så älsklig och kärleksfull mot alla. Vi voro glatt överraskade att finna henne vara så verksam och glad och se så frisk ut. Hon sade oss, att hon aldrig känt sig bättre till hälsan, gladare till sinnes eller lyckligare i sitt arbete, än hon nu gör». . . . »Förbättringen är ej en följd av någon medicinsk behandling, utan hon har upphört med alla yttre läkemedel i den bestämda känslan av att Gud av henne endast begär tro på honom och på hans helande kraft.»

Om någon av våra läsare skulle frestas att betrakta detta som fanatism eller sentimentalitet, så vilja vi erinra om, att hon för sina patienter med glädje nyttjar alla de läkemedel, som hon anser vara i stånd att lindra deras plågor. Hennes tro gäller blott henne själv i detta avseende. Dessutom göra vi henne rättvisa, då vi säga,28

att hon är i hög grad begåvad med sunt omdöme och praktisk duglighet. Det arbete hon fått nåd att utföra på denna plats, finner ej lätt sin motsvarighet, även då det är fråga om missionsarbetare med fullkomlig hälsa. Ensam eller åtminstone med mycket bristfällig hjälp av infödda har hon utvidgat anstalten, som förut bestod av blott några hyddor och uthus, där ungefär trettiosju spetälska voro inhysta, så att den har rum för omkring åttiofem à nittio sjuka, vilka bo i präktiga bostäder, särskilt uppförda för detta ändamål. Därvid har hon måst åtminstone tvenne gånger förvärva nya jordområden, varvid det gällt att övervinna åtskilliga legala svårigheter m m., uppsätta flera byggnadskontrakt och övervaka de infödda arbetarne. Hon har även måst sköta alla räkenskaper och ombestyra alla inköp av livsförnödenheter åt sin stora och allt jämt växande familj. När därtill lägges den andliga och moraliska fostran och sjukvården, då det gäller så hjälplösa varelser som dessa, så hava vi här i sanning att göra med ett arbete och en ansvarsbörda, som kan vara frestande för den starkaste människa. Och likväl har hon kunnat utföra allt detta genom Guds hjälp såsom svar pä daglig bön, såsom hon själv skulle vara den första att vittna.

Vid denna tid skriver Mary Reed själv: »Sjukdomen gjorde tydliga framsteg under det första halvåret efter min ankomst till denna tillflyktsort bland bergen, och jag hade för det mesta svåra plågor. Men jag fick erfara, att hans nåd var mig nog. De eviga armarna äro här nere, uppehålla mig och giva mig mod, och jag kän-29

ner, att Jesu kärlek räcker till för att trösta, stilla och lyckliggöra mig.

Jag är viss om hans kärlek, hans vishet och makt. Ord kunna ej skildra en sådan kärlek som hans. Han har lärt mig att säga ej under suckan utan med sång: 'Ske din vilja.' Som Gud vill. Slutet må komma, ja, redan i morgon dag, om han blott fått utföra sin vilja med avseende på mig.»

Hon fortsätter sedan, anförande några ord av Ruskin: »'I hela vårt livs melodi avbrytes musiken här och där av en paus', och vi tro då i vår enfald, att vi hava kommit till slutet. Gud sänder en tid, då vi tvingas till overksamhet, en tid av sjukdom och korsade planer, och det blir helt hastigt en paus i vårt livs koral. Vi beklaga då, att vår röst måste tiga, och att vår stämma saknas i den kör, som ständigt uppstiger till skaparens öron. — — Ej utan en

bestämd plan har Gud skrivit vårt livs musik. Men det är vi, som måste lära oss melodien, och vi bliva missmodiga, när det kommer en paus. Om vi se upp till Gud, skall han angiva takten åt oss.» VI.

PRÖVNINGAR OCH SEGRAR. (1893 och 1894).

en klaraste inblick i Mary Reeds lif och verksamhet bland de spetälska erhålla vi genom utdrag ur hennes egna brev. Där ej annat uppgives, äro de hämtade från brev till missionsföreståndaren och hans hustru.

Den g okt. i8gi. »Lovad vare Herren, att han hör

mina böners röst.--På honom hoppades mitt hjärta,

och mig vart hulpet, och mitt hjärta är glatt, Ps. 28: 6, 7. I dag hava hinduerna en festdag, och därför är det lov i de sex skolor, som stå under min vård, och den lilla här av arbetare, som hålla på med gränsmuren så väl som de femton eller sexton skördemännen hava tagit sig en fridag. Därför behöver jag ej heller ägna tankar och omsorger åt de arbetare, som hålla på med sjukhuset och männens baracker, utan hoppas få tid att skriva om en del saker, som jag vet, att ni längtar att få underrättelse om.--Ja, jag känner mig mer och mer till freds

vid den tanken, att varje ögonblick av lidande, både andligt och kroppsligt, som utmätes av Guds kärleksrika hand, skall bidraga till att hans vilja blir gjord i och ge-

D31

nom hans elända, skröpliga redskap. Jag vet, att intet ont kan drabba mig utan hans tillåtelse. Mina tider stå i hans hand, hurudana de än skola bliva.

Jag tror, att det var för fjorton dagar sedan jag skrev, att här nu ej fanns någon, som stod utanför hjorden, ty till min glädje hade den sista av de sju odöpta begärt dopet, och när jag förhörde honom, fann jag honom mycket bättre förberedd, än jag vågade hoppas efter endast några månaders undervisning. Men sedan dess hava vi tagit emot fyra nya patienter, så att vi nu hava femtiosju. Det är ju ej så stort antal, men de kräva mycken omvårdnad, mycken bön, undervisning och fostran. Rikligen belönad känner jag mig för allt, vad jag möjligen kan göra för dem. Utom mitt arbete här på asylen har jag nu sex byskolor, tre söndagsskolor och sex lärjungar att undervisa i deras hem i byn. Jag måste besöka tre af skolorna varje vecka och hemmen varje vecka. För att kunna komma till alla skolorna måste jag rida, gå och klättra uppför branter — tillsamman en väglängd av över sextio kilometer — och övervaka hundra skolbarns undervisning, på samma gång som jag måste undervisa lärarne om huru de skola undervisa. Jag är så glad över detta arbete, ehuru det blir tröttsamt i förening med det övriga jag har att sköta.»

Den ii dec. 1893. »Vårt antal har ej mycket tillväxt detta år. Endast åttio hava varit inskrivna, av vilka femton hava gått sin väg, emedan jag ej med gott samvete kunde låta dem komma och gå efter behag eller besöka sina släktingar, så ofta de ville. Deras anhöriga besöka dem ganska ofta, och det synes mig ej rådligt,32

att de skola utsätta sina närmaste för faran av att i veckotal hysa dem i sina hem. — Sju hava blivit döpta, sedan de bekänt sin tro på Kristus, som de lärt att älska. Av de femtionio, som nu bo här, äro alla utom sex kristna, och ett stort antal av dem avgiva ett tydligt vittnesbörd om djup erfarenhet av Guds frälsande och bevarande makt. Några som för ett år sedan voro olyckliga och så grälsjuka, att jag ofta flera gångerom dagen tillkallades för att bilägga tvister, äro nu glada, milda och tåliga. Genom evangelii ljuvliga budskap skänkes även åt dessa elända glädje och hopp, och den personliga omvårdnaden om var och en gör deras liv så mycket ljusare än förut. Mänsklig vänlighet och kärlek tyckes göra det lättare för dem att fatta Guds kärlek, och mitt hjärta fylles ofta av obeskrivlig fröjd över hans stora barmhärtighet att låta mig i Jesu namn få betjäna dessa mina medbröder i lidandet. Han bekänner sig till och välsignar våra lärotimmar, och vi hava haft några riktigt dyrbara möten, då varma böner uppsänts och goda vittnesbörd avgivits. Några hava uppnått hemmet med de många boningarna, sex hava nämligen dött under årets lopp. Mycket har ju i år gjorts för att förbättra denna vackra plats, och under det kommande året hoppas jag och beder, att de två nya byggnader, som nyss hava blivit uppförda, måtte bliva upptagna av ett nytt femtiotal av de mer än fyra hundra, som bo inom en omkrets av 16 kilometer ifrån oss, och som behövde komma och få del av den omsorg och vård, som patienterna här äro så tacksamma för. Arbetet ute i

byn och i skolorna, som jag har utom mitt egentliga arbete här,EN DEL AV DE SPETÄLSKA MÄNNEN I CHANDAG33

är nog mycket frestande, och stundom är jag mycket trött. Nu är det just en sådan tid, då jag känner mig jagad och utarbetad. Bed för mig, att jag måtte bli allt bättre skickad för de plikter och kallelser, som det nya året kan medföra.»

I augusti 1894 skriver hon:

»Vi hava ej haft mer än två dop i år. Jag vill aldrig uppmana någon att låta döpa sig. Då hjärtat blirpånytt-fött och rättfärdighetens sol lyser in, komma de av sig själva och begära dopet. Vi höra från alla håll, att många här omkring, som så väl behövde vara här på asylen, ej vilja komma hit på grund av det kristliga inflytandet här. Därför ökas ej vårt antal så fort, som jag hoppats. Jag behöver använda mycken tid på att gå omkring i distriktet och bjuda människorna att komma hit. När regntiden är över efter mitten av september, hoppas j ag få göra det. Får jag bedja om särskild förbön för dessa, som bo ute i distriktet, att de måtte få längtan till denna tillflyktsort, och att alla, som komma hit, måtte finna Kristus såsom sin Frälsare. Bed, att jag måtte få den visdom, takt och kärlek, som behöves, då jag skall gå ut och nödga dem att komma in. Själv har jag då och då några dagar av svårt kroppsligt lidande och mycken svaghet, men på det hela taget är det ett under, att jag kan vara så frisk som jag är. Herrens nådiga hand är över mig, och den uppehåller mig allt jämt, så att jag är förtröstansfull och utan fruktan för vad framtiden kan medföra. Jag är så tacksam för att jag får äga så förvånande god hälsa, och för att jag fått den dyrbara kallelsen att få tjäna honom, som är mig kärare än livet.»

Den 2j okt. talar hon om några av prövningarna ander arbetet:

»Några av dessa erfarenheter skulle hava krossat mitt hjärta, om ej han uppehållit mig, som jag tillhör och tjänar. Min hjord har råkat ut för satans listiga angrepp, och några hava följt hans ledning och gått ut i syndalivet. Jag kände mig så söndersliten och uttröttad, men då öppnades en utväg för mig att komma bort på en månad och få vila och ombyte under ett besök hos några av mina kära gamla vänner, missionsarbetarne i Naini Tal. — Jag var borta från min post tre och en halv vecka, färdades över bergen och hade med mig mitt lilla trevüga tält. Denna resa gjorde mig oändligt mycket gott. När jag kom hem, hade jag massor av arbete, som väntade mig, och jag är nu upptagen både bittida och sent. Ansvaret för de själar, som anförtrotts i min vård, känns mycket tungt. O, bed mycket för dem, att de måtte bli fria från syndens träldom!»

I ett långt och intressant brev av den tredje november samma år skriver Mary Reed:

»Jag började brevet före soluppgången, och under det jag satt och skrev vid det fönster, som vetter åt öster, gick solen upp i all sin glans över de majestätiska bergen och omgav dem med en strålande gloria. Den härliga utsikt jag har över den eviga snön och de vackra, skogklädda höjderna är en källa till ständig glädje för mig. Bed för mig, att mitt andliga liv måtte stärkas genom åsynen av dessa Guds dråpliga verk! Aldrig har väl någon dödlig bättre behövt de lärdomar och den hjälp, som umgänget med den yttre skapelsen och skapelsensGud kan giva, än den, som bor bland dessa berg, omgiven ej blott av lidande och sorg, utan av vad som är tusen gånger värre, av synd.»

Detta brev innehåller en berättelse om sedliga förvillelser hos några av hemmets invånare, som förorsakade Mary Reed mycket lidande, och som förde henne till insikt om nödvändigheten av att mera noggrant skilja män och kvinnor åt, vilket också sedermera skedde. Men året slutar med tacksägelse för återupprättade syndare. Den 15 dec. skriver hon:

»En anledning, varför jag i dag skriver, är glädjen att få berätta för er, att Gud i nåd hört mina böner, och att han åter håller på att utgjuta sin ande över mina kära sjuka, ödmjuka, ångerfulla hjärtan hava sökt och undfått förlåtelse, och den fridsluft, som behärskade den sista sammankomsten, gav mitt trötta sinne en sådan ljuvlig vila. Änglarne hava helt visst fröjdat sig över de vilsegångna, som så djupt bedrövat Herren men nu hava kommit åter till honom — och till sin moderliga vän. — Prisat vare hans namn evinnerligen!» VII.

i förvånas ej över att i åtskilliga brev från detta år höra talas om sömnlösa nätter och kroppslig svaghet så väl som nervös överansträngning, men vad som förvånar oss är, att sådana yttranden förekomma så sällan. Vad man mest får läsa om, är hoppfullhet och tacksägelse, oaktat alla de svårigheter, som måste vara förbundna med ett sådant arbete som Mary Reeds, svårigheter, som förorsakades både av medhjälpare och besvärliga skyddslingar jämte det arbete, som var en följd av anstaltens utvidning och det dagliga övervakandet av det lilla samhällets olika intressen utom det egentliga missionsarbetet.

Det första brevet under året talar om, huru själafienden varit verksam i den svaga hjorden, men det därpå följande är fullt av tacksägelse. »O, om jag rätt kunde uttrycka den tacksamhet, jag känner, för att jag alltid får så snart svar från eder, när jag vänder mig till eder under nödstider i det arbete, som för både eder och mig är så dyrbart. Jag tröstar mig med tanken på att i evigheten skola vi få tid och förmåga att rätt frambära vårt

tack för all den barmhärtighet och den välsignelse, varmed vår älskade mästare kröner vårt liv här nere.»

Den 16 mars skriver hon om det, som alltid är för henne likasom för alla sanna missionsvänner det viktigaste, nämligen de spetälskas omvändelse till Kristus:

»I dag kan jag bara säga, att mitt hjärta är uppfyllt av glädje över hans närvaro och ledning, som så dyrbart välsignar det verk, vi här hava fått av honom. En stor del av dem, som förra året togos in på asylen, hava nu blivit medlemmar i Kristi församling. Jag har nyligen haft mycket dyrbara erfarenheter ibland dem. Vi hade två dop förra söndagen, och flera skola mottaga dopet inom de närmaste dagarna. Sju eller åtta till hava begärt att få bli döpta, men jag fruktar, att de ej alla äro rätt beredda, så att jag vill omnämna endast dem, som jag tror äro fullt redo.»

Nästa brev har att omtala mycken utveckling av arbetet i yttre avseende. Hon redogör för huru flera acres*) land förvärvats för uppförande av nya byggnader särskilt för män, samt huru man lyckats få rikligt med gott vatten för anstaltens räkning, varigenom ett länge känt behov blivit fyllt.

»Ni kanske komma ihåg, att ej en enda källa fanns på hela det område vi förut ägde, men nu tror jag, att vi hava så mycket vatten vi behöva, och denna nyinköpta tomt är så lämplig för oss. Jag önskar, att jag kunde skriva mera utförligt om allt, men jag har kramp i handen och förmår ej mer i dag. Jag känner stor vila och

*) i acre = 40,5 ar.j|

frid i mitt hjärta med avseende på de förändringar, som skett. Glida ledande hand och hans välsignelse spörjas gå tydligt i alla våra förhållanden under detta år, att mitt hjärta är uppfyllt av tack och lov till honom.»

Till vänner och välgörare i Amerika skriver Mary Reed i april 1895:

»Finnes därför någon förmaning i Kristus, finnes någon kärlekens tröst, finnes någon andens gemenskap

---så gören min glädje ftillkommen, därigenom att

I ären ens till sinnes, havande samma kärlek, Fil. 2:1,2.

Till mina kära medhjälpare i bön och kärlek!

Jag har under de tre sista åren haft en så ljuvlig förnimmelse av en andens gemenskap och en atmosfär av kärlek och bön, som omgivit mig på grund av alla de böner, som uppstigit från hjärtan, i vilka Kristus bor, för hans ringa tjänarinna. Många kära trossyskon, som jag ej på annat sätt haft någon gemenskap med, hava på detta sätt stått vid min sida. Det har i sanning för mig förverkligats, vad som uttryckes i textorden i början av brevet.

Som svar på bön har ofta sorgen förbytts i glädje, och jag behöver ej söka efter ämnen till tack och lov. Sådana äro rent ut överflödande. Varje kärleksbevis från jordiska vänner är för mig en ljuvlig bild av vår Faders kärlek, en underpant på hans kärlek till mig och till alla dem, i vilkas hjärtan han ingivit den offervillighet, som sedan

tagit sig uttryck i brev och nyttiga och vackra gåvor. Ty huru sköna och härliga de mottagna gåvorna än äro, det härligaste är hans hand, som giver39

allt. Ibland tycker jag, att Gud gör för mig t. o. m. mera, än han lovat, då han ej blott uppfyller alla mina behov utan även så många av mina »idéer>.

Tiden är ett dyrbart kapital för oss här. Om ej mina händer, mitt hjärta och min tid vore så uppfyllda av allahanda plikter, och om jag ej just nu hade skrivkramp, hur gärna skulle jag ej vilja svara på alla de dyrbara, kärleksfulla brev jag fått och sålunda tillfredsställa min längtan att personligen få tacka för de vackra och nyttiga gåvor jag erhållit under de sista månaderna. Men mitt hjärta är fullt av det varmaste tack för all bevisad kärlek och all förbön.

Den mängd av blomster- och trädgårdsfrön, som jag fått, gör att våra kullar och dalar blomstra och bära frukt på mer än ett sätt. Säg de kära barnen, att jag har delat med mig av fröet till flera av våra infödda kristna familjer, som bo i byarna häromkring. Så får det bringa glädje ej blott till mina kära sjuka här på Chandag-höjderna, utan även andra kullar och dalar få fröjda sig. Alla förbandsartiklar, som så frikostigt skänkts oss, hava använts med stor tacksamhet, och mina stackars patienter hava uttryckt sin glädje över den lindring, som därigenom beretts dem. Kan jag få hoppas, att vi få mera i år?

Till de kära, intresserade vänner, som ej hava läst min redogörelse för 1894, måste jag säga, att i missionsarbetet som på andra områden är det ebb och flod av motgångar och välsignelse, och i början av detta år medförde tidvattnet välsignelse. Må vi tacka honom, som är vår frid, vår starkhet och vårt hopp och ett »be-40

skärm i nödens tid» för alla dem, som sätta sin lit till honom.

På nyårsdagen fröjdades mitt hjärta genom mottagandet av ett brev från det sällskap i Storbritannien, under vars beskydd jag arbetar. I detta brev beviljades min begäran om tillåtelse och medel att inköpa mera jord och upprätta en ny asyl för anstaltens män och gossar ett stycke ifrån den plats, där de nu bo. Jag har så tydligt blivit ledd vid utväljandet och förvärvandet av en mycket vacker tomt, som gränsar intill det område vi förut haft, nära en halv km. från kvinnornas hus. Ni se, att vårt område ej är litet. Gud har låtit sitt ansikte lysa över oss och satt oss i stånd att 'göra våra tältstreck längre och våra tältpluggar fastare' år efter år.

Detta år har mera arbete blivit utfört än under något av de tre föregående. Om några veckor skola sju nya byggnader bliva färdiga. Tre av dessa äro under uppförande, och de andra fyra skola hava kommit ett gott stycke i höjden, innan detta brev kommer fram. När vi få dessa färdiga, blir det plats för åttio personer. I de byggnader vi nu äga, hava vi sjuttioåtta sjuklingar, som bo ganska bra och känna sig alldeles som hemma. De flesta äro mycket tacksamma för att de ha fått ett så gott hem genom gåvor av vår käre Herres trogna förvaltare.

Nu måste jag tillägga några ord för att lugna eder, kära vänner, med avseende på min hälsa. Jag önskar, att ni riktigt kunde se, hur underbart frisk jag är. Mitt allmänna hälsotillstånd har aldrig varit så gott somEN HEMLÖS SPETÄLSK I INDIEN.INFÖDDA, ICKE SPETÄLSKA PÅ ASYLEN I CHANDAG.under de sista två, tre åren. Och vad den fruktade sjukdom beträffar, som förorsakade mig obeskrivliga kval, till dess jag överlämnade vården om min hälsa åt den store läkaren, så finnas endast helt obetydliga spår kvar utav den. Märkena av sjukdomen äro nu knappt skönjbara. De hava alltid påmint mig om de genomborrade öronen på de hebreiska trälarne (Se 2 Mos. 21: 1—6).

Jag vill sluta med utdrag ur ett brev från min kära vän miss Budden till min älskade moder för några veckor sedan. Ni skall av detta få ännu mera klart för eder, huru frisk jag är. Hon skriver: 'Jag har varit uppe i dag och hälsat på eder Mary, och vi fingo oss mer än en gång ett hjärtligt skratt tillsamman. Jag är viss om, att om ni varit med, skulle ni hava funnit mera anledning till tacksamhet än till sorg. Förbättringen i hennes hälsotillstånd är helt enkelt ett under. De av oss, som hava känt henne närmare under de tre sista åren, inse klart, att den kraft, som är verksam i henne, måste vara av gudomligt ursprung, när man betänker, hur god hennes hälsa är, och huru symtomen av den hemska sjukdomen till den grad försvunnit, att de knappt kunna upptäckas av en utomstående. Ingen annan än Gud har kunnat utföra ett sådant under som det vi bevittnat med avseende på henne.'

Herren är min starkhet och min sköld; på honom hoppades mitt hjärta, och mig vart hulpet — — och med min sång vill jag prisa honom.»

Med avseende på att man föreslagit ett särskilt slags läkemedel till användning bland hennes patienter, skriver hon:42

»Jag tycker, att det är skäl uti att försöka detta i några särskilda fall. Mina stackars lidande vänner bönfalla mig om att skaffa dem hjälp. Mitt hjärta blöder, när jag ser dem lida, och alla läkemedel, som vi försökt, Undra endast plågorna för en kort tid.»

Vad hennes egen hälsa beträffar vid denna tid (i sept. 1895), säger en person, som gjort henne ett tillfälligt besök: »Om miss Reed levat under gamla testamentets tid och gått och visat sig för prästerna, hade hon säkert förklarats renad.» Med avseende på detta skriver hon:

»Detta omdöme visar ju, hur underbart jag blivit återställd, och ni måste glädjas och tacka Gud med mig för att jag — att döma efter utseendet — är helad. Huru kärleksrik, barmhärtig och nådig Gud är! Huru milt har han ej ledsagat mig! O, jag har inga ord för att uttrycka, huru kärleksfullt och ömt han handlat mot mig. Jag behöver hela evigheten för att prisa honom.» VIII.

ETT KÄRT BESÖK.

an kan ej nog beundra den sinnesstyrka och frimodighet, som framsprungit ur Guds nådeverk i denna korsdragerskas själ, och gjort det möjligt för henne att så undergivet bära sitt lidande och sin avskildhet. Men vi kunna ej underlåta att fästa oss även vid de tunga erfarenheter hon fått göra, ehuru hon nog skulle önska, att vi ej talade därom. Må läsaren försöka tänka sig in i hennes ställning! Det är här fråga om en kvinna, som av naturen är ytterst känslig, och som ryggar tillbaka för kroppsligt lidande, i synnerhet när detta är av i ögonen fallande och motbjudande art. Själv på ett oförklarligt sätt smittad av denna förfärliga sjukdom, som hon vet trotsar alla mänskliga läkemedel, är hon omgiven av en skara livdömda varelser, utstötta från den övriga delen av mänskligheten och utan någon del i friska människors förhoppningar och intressen. Tänk vilken börda det är, som vilar på henne, som skall sörja för sina lidande skydds-lingars själar så väl som för deras kroppar, som skall förmana de likgiltiga, bestraffa de felande, upprätta de fallna, uppmuntra de missmodiga och försöka göra dessa elända mottagliga för den helige Andes nådeverk, så att

M44

det hos dem genom den gudomliga kärleken blir tänt ett nytt liv.

Utom den dagliga prövning för tålamodet och tron, som en sådan ställning medför, måste hon bära det lidande, som måste vara det bittraste av alla, nämligen vissheten, att den mäktige, obeveklige förstörare, av vilkens hemska verk hon ser sig omgiven, vart hon vänder sig, även utövar sitt ödeläggande arbete inom henne själv, och att hon, om ej ett gudomligt, helbrägdagörande under sker, för sina återstående dagar måste leva skild från dem, efter vilka hon mest längtar, och vid vilka hon av naturen måste vara mest fästad. Men vi skola märka, att detta är ej hennes uppfattning av sitt liv och verksamhet eller hennes beskrivning på sina vedermödor. Detta är blott målningens perspektiv från vår synpunkt. För hennes åsyn belysas alla mörka och frånstötande drag hos denna tavla av ett himmelskt ljus, och genom detta kan hon vara i stånd att i de lidande, som omgiva henne, se sådana, som kunna bliva den allsmäktige Gudens barn. Utan att slappas i sin bön och sitt arbete och med oförminskat intresse räknar hon det som en förmån att få giva tid och krafter, omtanke och kärlek åt dem, med vilka hon är förenad endast genom det gemensamma lidandet. I sanning är det endast »Kristi kärlek», som så kan »tvinga», och endast denna vill hon säkerligen, att vi skola tillskriva det, som genom henne uträttas.

En oundgänglig prövning för Mary Reed, som hon även bär med glad undergivenhet, är att vara så isolerad från umgänget med européer och särskilt andra mis-45

sionärer. Någon gång kan hon dock lämna sin boning bland bergen och resa ned till Pithora för att träffa sina vänner där eller till en annan enslig missionsstation, där en vän till henne, en kvinnlig läkare, är bosatt. Från ett

sådant besök återvänder hon sedan till sina lidande skyddslingar, stärkt av den kärlek och sympati, hon fått erfara.

Någon gång kan hon även få glädjen att taga emot någon kär vän på besök, men det är mycket sällan. — En dag i slutet av november år 1895 anlände till Chan-dag en långväga gäst, som varit länge väntad och blev varmt välkomnad, nämligen W. C. Bailey, som började arbeta bland de spetälska år 1869, och som var en av dem, vilka år 1874 grundade »missionen bland spetälska i Indien och östern» och ännu är denna missions direktor. Det var denne man och hans styrelse, som fingo anvi6a Mary Reed det arbetsfält, till vilket Gud kallat henne, och det var därför med djupt intresse, som han på en resa till spetälske-asyler i Indien och Birma även anlände till Mary Reeds hem bland bergen. Jag är glad att kunna få avsluta detta kapitel med mr. Baileys berättelse om sitt besök, och jag vill endast tillägga,att de dagar, som dessa de spetälskas hängivna vänner tillbragte tillsamman under bön och samtal om det gemensamma arbetet, voro fulla av varmt, ömsesidigt intresse. Den ensamma arbeterskan blev uppmuntrad, och hennes gäst fick mer än någonsin erfara, huru »Guds nåd var mäktig» både i arbetet och i den, som däri tjänade.

Mr. Bailey skriver bland annat:

»I fredags, den 27 november, var jag hela dagen i46

Chandag hos miss Reed och fick höra hela hennes underbara historia, gick omkring med henne över hela området och höll en kort gudstjänst med de spetälska kvinnorna samt gjorde besök hos männen.

Söndagen den i dec. var en välsignad dag, Gud vare tack! Jag predikade i Pithora för de infödda kristna, en församling på ungefär tre hundra, mest kvinnor. Sedan reste jag upp till Chandag med miss Budden och miss Reed, som varit nere i Pithora för att bevista gudstjänsten och hålla söndagsskola. Efter intagen måltid hade vi där en mycket skön gudstjänst med de spetälska. Jag talade om nya födelsen, kände mig mycket buren, och jag såg, att församlingen lyssnade med andlös uppmärksamhet. Jag tror, att vi blevo välsignade.

Den 4 december 1895. — Chandag. I dag är det miss Reeds födelsedag. När jag kom upp till hennes bostad på morgonen, fick jag se verandan vackert klädd med ormbunkar och blommor. Det hade bibelkvinnorna och andra kristna gjort. Jag var här hela dagen i går, och det var en mycket givande dag. Det finns några mycket, mycket svåra fall i denna asyl. Stackars lilla Gangali är förfärligt sjuk. Det gjorde mig så ont om henne, när jag talade med henne. Hon hade svåra smärtor i ena foten. Tårna synas bokstavligen ruttna bort. Men hon är en liten hjältinna och bär sina lidanden så tappert.

I dag på morgonen emellan två och tre väcktes miss Reed av sång ute på verandan. När hon steg upp och blickade ut, fick hon se fyra bibelkvinnor och en kristen hustru, som stodo där med ljus i händerna och sjöngo sånger för att fira hennes födelsedag. Hon är tydligen47

mycket avhållen av sina medarbetare. Verandan hade blivit klädd på natten, och hon visste ingenting därom, förrän hon kom upp i morse.

Den 5 dec. 1 dag på morgonen stod jag i dörren till miss Reeds bostad i strålande solsken. Runt omkring mig surrade bina, och tre praktfulla fjärilar gassade sig i solen på blommorna i en stor heliotropbuske utanför dörren. Framför mig och under mig låg hela Pithora-daleifr dold liksom av en stor sjö, bestående av vita, lätta moln. Här var det som en vacker sommarmorgon i hemlandet, där nere under molnen var det fuktigt och kallt som om vintern. Jag är här uppe i dag för att hålla gudstjänst med de spetälska. Kl. halv elva samlades vi alla utanför miss Reeds hus, där de sjuka kunde sitta i solen och hålla sig varma; de äro så beroende av värmen. Först samlades kvinnorna, och miss Reed hade mycket besvär, innan hon fick dem alla att sitta, så att de fingo det bra. Slutligen voro alla ordnade, och kvinnorna började sjunga, under det de väntade på männen, som skulle komma från Panahgah (= »tillflyktsort»), deras hem. Jag gick fram till branten av kullen för att se, om de syntes till, och möttes då av en gripande syn. Ett långt, vitt tåg av mycket hjälplösa varelser slingrade sig mödosamt upp för bergsluttningen. Slutligen hade de hunnit fram, och vi fingo dem placerade. O, vilken syn det var! Framför kvinnorna och närmast oss sutto tre små rara flickor med täcka ansikten, men alla tre med långt framskriden

spetälska. Bland männen sutto flera gossar med ett sorgset, vemodigt uttryck. Alla voro spetälska, de flesta synnerligen svårt angripna. När alla48

voro i ordning, sjöngo vi en psalm och bådo, och sedan predikade jag över Jesu samtal med kvinnan vid brunnen. Herren löste min tunga, och jag kunde utan svårighet tala med dem på hindi. Det var dyrbart att få framhålla frälsningens rikedomar för en sådan skara åhörare. Genom ett gillande leende, en nick eller ett högt svar då och då, visade de, att de förstodo, vad jag sade, och mottogo ordet med glädje. Efteråt hade vi ett bönemöte med dem, som bekände sig hava överlämnat sig åt Gud, och med dopkandidaterna. Några, både män och kvinnor, avgåvo det klaraste vittnesbörd om frälsningen genom Kristus. En ung kvinna tackade Gud i en gripande bön för att han sänt henne denna sjukdom, emedan den blivit det medel, varigenom hon blivit förd till Kristus. Bland de församlade i dag var en hel familj, far, mor och son, alla offer för den förfärliga sjukdomen.

Den 8 dec. söndag. En mycket skön dag, lovad vare Gud! Vid gudstjänsten i det lilla kapellet predikade jag över orden: 'I dag måste jag stanna i ditt hus', och vände mig särskilt till de nyomvända, som skulle undfå dopet. De voro aderton, nio män och nio kvinnor. En av de kvinnor, som döptes, hette Jogiani. Om henne hade miss Reed de bästa förhoppningar. Jogiani är tjugotvå eller tjugotre år gammal. Hon har aldrig varit gift. Hennes hälsa har förbättrats, sedan hon kom till asylen. En stund efter dopet sade hon till miss Reed: 'Jag är så lycklig nu. Mitt hjärta känns så lätt'. Hon sade därpå, att hon önskade få besöka sin gamle fader ännu en gång för att få berätta allt för honom. Hon ville så gärna föra49

honom till Herren. — En av de kristna kvinnorna, ovanligt älsklig och glad, sade om gudstjänsten i dag: 'Aldrig, aldrig glömmer jag den.'

Av de åttiotvå skyddslingarne i asylen äro nu sextiofyra döpta kristna. Av de återstående aderton, som till namnet äro hedningar, äro fem redan dopkandidater. En av de nydöpta sattes på sitt första prov nästan omedelbart efter dopet. En annan kvinna, som är mycket sjuk, bad, att någon skulle vaka hos henne i natt. Den sjuka kvinnan är av låg kast, men den nydöpta tillhör en hög kast. Miss Reed frågade henne, om hon ville sitta hos den sjuka och se till henne. Först hängde hon huvudet och syntes ej villig därtill, men miss Reed förklarade för henne, att nu, då hon var en kristen, måste sådana fördomar övervinnas. Nu samtyckte hon utan vidare invändningar, första striden var över, och hon hade segrat.

Avskedet från de spetälska var gripande. Både män och kvinnor samlades för att säga mig farväl, och de syntes helt rörda. De sände många »salaam» till alla sina vänner i mitt hemland. De sista jag tog avsked av, voro två små flickor, som logo så vänligt och skickade många, många hälsningar till de kära vänner, som underhålla dem. Stackars lilla Gangali var med kvinnorna, när jag tog farväl av dem. Jag talade särskilt med henne och frågade, om foten var bättre. Hon såg så belåten ut över att jag vände mig till henne och svarade, att det ej gjorde så ont nu. Stackars arma lilla barn! Vilket arv av lidande har hon icke fått på sin lott!

Sedan jag lämnat Chandag, kunde jag se de spetälska

blicka efter mig, till dess jag kommit ett långt stycke ned på vägen, och när denna sedan gjorde en krökning, så att de åter kunde se mig, till viftade jag dem ett par gånger en sista hälsning.» • IX.

SJÄLARS PÅNYTTFÖDELSE. (1896).

acksamhet över framgång i arbetet är grundtonen i Mary Reeds brev under hela detta år. Ur ett brev, skrivet i mars månad, vilja vi anföra följande utdrag:

»Om jag kunde giva eder en föreställning om huru min tid varit upptagen av ljuvligt, välsignat arbete, allt sedan ni var här, så skulle ni ej undra på min långa tystnad. Utom mitt egentliga arbete för och ibland mina kära sjuka här, har jag blivit mycket kallad ut i distriktet, och Gud har där också välsignat mitt arbete.» — I sammanhang härmed vilja vi erinra om, att Mary Reed jämte sitt omfattande och ansträngande arbete bland de spetälska ännu var missionär i sitt första sällskaps tjänst.

I nästa brev lyftes något på den slöja, vilken för oss dolt den tunga sorg, som måste hava tryckt hennes moders hjärta under de år, vilka förflutit, sedan hon utan att ana något sade farväl till den dotter, som var så högt älskad, och som hädanefter skulle bli så avskild från den övriga världen. Modern hade kort förut

TIOI

skrivit: »Mina tankar hava varit på väg till ditt hem i fjärran land. När vi ej höra något från dig var eller varannan vecka, kan jag ej låta bli att känna mig orolig för dig. Det är nu tre veckor sedan vi hade brev. När vi höra oftare ifrån dig, är det, som om du ej vore så långt borta. Skriv ofta, åtminstone ett brevkort, så att vi ofta få höra om dig, så länge jag är kvar här nere.

- Bed, att jag måtte vara redo, när han kallar. — Gud är mig mycket nära. Han har varit god mot dig och mot mig.» Utan att vilja på ett ogrannlaga sätt vidröra en sorg sådan som denna kunna vi ej annat än känna oss tacksamma för ett sådant vittnesbörd som detta, tacksamma över att modern, som mest av alla kunde hava frestats att knota under ett så tungt slag. erkänner Guds godhet mitt under sorgen.

En rörande livsbild tecknas för oss i ett brev från detta år. Den är ty värr typisk för många bland Indiens tusentals spetälska. »Min lilla Rebli», skriver Mary Reed, »gifte sig, när hon var elva år, och säger, att hon hade det gott hon sin man och sin svärmor under två års tid, till dess märken av den fruktade sjukdomen visade sig i hennes ansikte. Hon blev då avskild från de övriga i hemmet och fick ett hörn av ladugården till bostad. Där skulle hon sova om nätterna och intaga sina måltider, men hela dagen måste hon arbeta tungt ute på fältet. Hon säger, att de voro mycket hårda mot henne i hemmet, och att hennes hjärta var fullt av sorg över det lidande, som drabbat henne. Slutligen försökte de driva henne ensam ut i världen, men hon vägrade att gå. För ungefär ett år sedan kom en av mina medhjälpare vidIOI

arbetet i byarna till hennes by. Han fick höra talas om henne och sökte upp henne, berättade för henne om Chandag, och huru de sjuka här bli omhändertagna, och så följde hon med honom dit. Hon är så tacksam för denna tillflyktsort och för all tröst och omvårdnad hon här får. I dag berättade jag för henne om några missionärer i Kngland, som uttalat sin önskan att få underhålla någon lidande, och då sade hon: 'Säg dem, att jag är så tacksam för detta hem, ty jag har det så bra här och är så lycklig. Jag är så glad, att jag fått lära känna Herren, och jag tackar honom för vad han gör för mig.' Rebli blev kristen något mindre än ett år efter sin ankomst hit och döptes i december förra året. Hennes böner och vittnesbörd vid våra möten fröjda mitt hjärta. Hon är glad och vänlig och mycket omtyckt av alla i hemmet. Det är många fläckar i ansiktet samt på händer och fötter, men ännu har hon ej lidit så svåra fysiska smärtor. Hennes stackars lilla hjärta har dock måst lida, och säkert skola hennes vänners böner och kärleksfulla intresse giva henne mycken tröst och välsignelse.»

I ett annat brev skriver hon: »Gauri Datt är omkring aderton år gammal. Han kom till Chandag för fyra år sedan och hade då blott obetydliga märken av sjukdomen, men hade blivit bortkörd från sitt hem för dessa märkens skull och hade sedan vandrat omkring flera månader för att söka sig en tillflyktsort. Han var bramin av hög kast och ville säkert ej komma under något kristligt inflytande. Han kom likväl hit, och sanningen fann snart väg till hans hjärta. Hans omvändelse är enIOI

av de mest påtagliga och genomgripande jag fått bevittna, sedan jag kom till Chandag. Han har lärt sig läsa och kan nu läsa sin bibel. Hans yttre har nu blivit på ett sorgligt sätt förändrat, och hans ansikte är mycket vanställt. Stundom lider han mycket.» X.

ÅR EFTER ÄR.

i meddela här några utdrag ur Mary Reeds egna årsredogörelser såsom missionär i det amerikanska missionssällskap, (W. F. M. S.)*)(varom talats i första kapitlet.

I februari l8g6 skriver hon:

»Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud, som hugsvalar oss i allt vårt betryck, att vi må kunna hugsvala dem, som äro i allahanda betryck, med den hug-

svalelse, varmed vi själva av Gud hugsvalas!---Det

missionssällskap i Storbritannien, som understöder detta arbete, har icke blott sänt medel till mina sjukas underhåll, utan även låtit oss få uppföra en del välbehövliga nybyggnader, så att vi nu hava två stora byggnader, som kunna mottaga sextio män och gossar, tre mindre för fyrtio kvinnor och flickor och ett litet sjukhus, där vi kunna avskilja de svårast angripna från de övriga. Invid detta har jag ett litet apotek. Fyra av dessa nya byggnader hava uppförts under ett och ett halvt år jämte

V

*) Women's Foreign Missionary Society = kvinnliga utländska missionssällskapet.IOI

ett hus för en infödd predikant med familj. Han hjälper mig vid arbetet i byarna. Vi hava nyligen fått en tillökning i mitt område på 48 acres, så att vi hava god plats för nya byggnader och tillräckligt med jord, så att de, som orka, kunna få arbete. Det är så många okända vänner, som hava frågat mig, huru detta arbete understödes, att jag vill förklara detta i korthet. Det sällskap, som underhåller anstalten, »missionen bland spetälska i Indien och östern», sänder ej ut egna missionärer utan understöder sådan verksamhet, som finnes förut, lämnar penningehjälp för uppförande av sjukhem och åtager sig patienternas underhåll. Alla bidrag, som kunna erhållas, mottagas med största tacksamhet, i synnerhet från sådana, som hittills ej givit mycket till missionen. Jag kan ej beskriva, hur stor nöden är här. — — —

Utom mitt egentliga arbete, för vilket jag blivit tagen avsides, fick jag under förra året öppna fyra skolor i byarna, som ligga i dalarna här omkring på 4 till 8 kilometers avstånd. För ett halvår sedan överlämnades ytterligare två skolor till mig av distriktsföreståndaren i Pithoragarh. I dessa sex skolor hava över tvåhundra lärjungar blivit inskrivna under året. De hava lärt sig många bibeltexter, psalmer och stycken ur vår katekes, och de äro mycket ivriga att få söndagsskoltidningarna.

De små skolgossarne äro mina trogna vänner, och mången sådan späd budbärare har fått föra evangelii budskap till hedniska hem, där jag annars intet förmått. Jag brukar dela ut böcker, tidningar, delar av evangelierna, tryckta sånger och dylikt till alla, som kunna läsa.

Vid mina försök att nå kvinnorna i hemmen harMISS MARY REED.FEM SPETÄLSKA KVINNOR I CHANDAGIOI

jag ofta mötts av snäsor och hårda ord, och efter ett helt års ansträngningar har jag endast fem kvinnor och en liten flicka att undervisa i hemmen. Jag har ej tid att besöka dem mer än en gång i veckan, men en bibelkvinna har just nu tagit upp detta arbete och ger dem en lektion i veckan. Jag hoppas, att till ett kommande år nya hem och nya hjärtan skola öppnas för oss.»

Redogörelsen för nästa år visar oss något av de bördor, som den trogna arbeterskan hade att bära, på grund av uppenbara syndafall hos några, som förut ingivit goda förhoppningar. Hon säger:

»När jag blickar tillbaka på det gångna årets arbete, har jag ej några stora framgångar att tala om. Inga skördesånger kan jag sjunga. Nu äro tårar mina sånger. Det är mig ej möjligt att skildra det kärlekens arbete och de bekymmer, som förorsakats av synd och svaghet hos den hjord, som blivit mig anförtrodd, och som varit 'min glädje och fröjd', tills själafienden kom, förledde och förde in på syndens väg några av dem, som jag hade ansett befästade i tron. Mitt hjärta är nedtyngt av sorg över dessa, som ännu behöva icke endast

tröstas utan befrias från syndens och satans slaveri.--

Kära medhjälpare i bönen, jag bönfaller under tårar, att ni måtte fortsätta att bedja för dessa dyrbara själars frälsning och att bedja för mig, att jag i de stunder, då jag djupast känner min egen oförmåga och mörkrets fruktansvärda makt, måtte kunna hålla fast vid Guds löften och 'luta mig hårt' mot Jesus, som säger: 'Jag känner ditt arbete och ditt tålamod, och att du icke kan fördraga det onda'. Under förra året hava vi haft åttiosex5»

skyddslingar här. Av dessa hava sju dött, fyra hava rymt, flera hava måst sändas bort på grund av dåligt

uppförande, och i ett fall hade felaktig diagnos blivit gjord, och jag fick den glädjen att sända en snäll flicka frisk och sund tillbaka till miss Buddens skola. För närvarande hava vi sjuttio här. — När jag nu börjar ett nytt år i min dyre mästares tjänst, lämnar jag allt åt hans tålamod och förlåtelse och litar på, att han skall fylla alla mina behov av nåd, visdom, tålamod, mildhet, fasthet och andekraft.

Han omsorg om mig bär och låter Ej bördan bli för tung för mig; Om liten eller stor den synes, Han delar allt så mildelig.»

Ett år senare märka vi, att molnen något hava skingrats. »De som läst förra årsredogörelsen, kunna förstå, att det ej är med någon känsla av högmod eller självbelåtenhet, utan med tacksamhet och förödmjukelse som jag ser tillbaka på det år, vilket nu gått till ända. Jag har fått erfara, huru Herrens hand har varit med oss. Stundom har det varit mycket tungt, men han har gjort det möjligt för mig att göra så, som det står i sången:

Vad jag själv ej orkar bära, O, må jag det lämna blott I de fadershänder kära, Där ju allt blir åter gott. Och vad jag ej själv förstår. Men som trycker år från år, Blir, när allt är vordet nytt, I välsignelse förbytt.

Vi hava haft ett välsignat år, och det vill säga mera än ett lyckligt år. Utom den andliga välsignelse, somIOI

Herren givit, har jag haft de tre betingelserna för ett lyckligt liv, nämligen mycket arbete, kärlek och synnerligen god hälsa under större delen av året.

Den omsorg och undervisning, som givits dem, vilka anförtrotts åt mig att betjäna och fostra, har ej varit förgäves. Arbetet i de omgivande byarna har troget och ordentligt blivit utfört av de fyra bybesökarne. Mycket har blifvit utsått, och det som utsåddes förra året, synes hava kommit upp och har blivit vårdat och vattnat med många böner under detta år. Skola vi då ej tro, att frukt skall komma i rätt tid? Ty som en fast klippa under våra fötter står vår Faders löfte, att hans ord ej skall återkomma fåfängt utan göra, vad honom täckes.

Årets stora händelser ha varit inköpandet av ett större jordområde och uppförandet av nya hem för män och gossar på anstalten. Panahgah (= tillflyktsort) innefattar nu ett halvt dussin trevliga stenhus, som växt upp på några veckor liksom genom trolleri. Denna samling vita hus omgives av små trädgårdar, nätt ordnade och omsorgsfullt skötta av männen, som äro mycket belåtna med sina nya bostäder.»

I följande utdrag se vi Mary Reeds tacksamhet för hennes många vänners förböner och den kraft, som skän-kes henne genom det saliga hoppet om hennes Herres och Frälsares ankomst.

»I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem och ville skona dem, därför förlossade han dem. Han lyfte upp och bar dem allt jämt i forna tider», Jes. 63: 9.6o

Den 22 augusti 1896.

»Kära systrar och vänner! Hälsningar och kärleksfullt tack från ett hjärta, fyllt av tack och lov till Honom, som ännu 'kröner med nåd och barmhärtighet' henne, som han allt jämt välsignar till svar på edra böner. Han har varit så nådig mot mig, sedan jag skrev mitt sista brev för jämt ett år sedan, och jag går min väg fram, lugn och glad, och tager hälsa och krafter som dyrbara gåvor från honom, i vilkens närhet är frälsning. På ett underbart sätt har han uppfyllt sitt nådesord: 'Intet skall skada eder.'

Mycket ofta får jag erfara en särskild välsignelse och hjälp, som ej kommer som svar på mina egna böner utan på andras. Huru mycket beror ej Guds rikes framgång här i detta hörn av vingården på edra böner! Bönen skall öppna de hårda hjärtana hos dessa hedniska folk, och genom bönen skall den lilla hjord församlas, som Jesus snart skall komma och hämta. Kära systrar, vad kan väl vara härligare än den tanken, att vi, barn till alla konungars konung, hava i vår makt att påskynda änden på all synd och sorg och ankomsten av en tid av frid och härlighet — kanske t. o. m. i vår egen livstid. För mig är det allt mer dyrbart att få tänka, att så snart evangelium predikats för alla folk på jorden, så att alla fått möjlighet till frälsning, och när Kristi brud samlas från alla stammar och tungomål, då skall änden komma (se Matt. 24: 14). Detta 'saliga hopp' är en räddningsboj för min själ under de stormar och strider, som omgiva oss här, det lyfter mig över mödans och ångestens vågor. — — —» XI.

e, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket.» Detta var änglarnes budskap den första julmorgonen, och vi tycka oss höra denna änglasång ljuda även i Chandag, när vi se, huru de spetälskas sorgsna hjärtan fröjdas över julsånger och julgåvor. När det kan falla ett nytt ljus över dessa armas levnadsväg genom betlehemsstjärnans strålar, kunna vi vara förvissade om att ingens levnadslott blivit för mörk och dyster för deras livgivande, härliga makt.

Och att det kan bü julfröjd för dem, därom vittnar följande berättelse om julen 1893 i ett brev från Mary Reed till en av de personer, som grundlagt sällskapet för missionen bland de spetälska.

»Jag vill nu beskriva för eder, vilken lycklig jul jag haft vid åsynen av mina sjukas stora glädje, tacksamhet och överraskning över de påtagliga bevis, som ni och edra medarbetare givit på eder kärlek till Honom, vilkens födelsedag i år firades med så mycken glädje här i vår lilla vrå. Dessa bevis på eder kärleksfulla omsorg ha underbart bidragit att klargöra för dem Guds kärlek till dessa hans allra ringaste. Dessa nya, vackra,

sIOI

varma kläder, så kärleksfullt tillverkade i hans namn för deras räkning, rörde djupt deras hjärtan. Det är en stor glädje för mig att veta, att han, som ni tjänat, hörde och mottog alla tacksägelser och 'salaam', som jag fick i uppdrag att framföra. Ty jag kan ej skriva upp dem alla, då finge jag ingen plats i detta brev att beskriva vårt julträd.

Jag hängde upp alla gåvorna i ett järneksträd, som -står nära sjukhuset. Där fanns dockor åt mina kära små flickor, vackra ritböcker åt gossarne, sångböcker och andra böcker åt alla, som kunde läsa, askar med nötter, apelsiner i mängd, karameller och till sist det allra mest välkomna: de varma klädesplaggen. Allt var en fullkomlig överraskning för dem på juldagsmorgonen. Strax efter gudstjänsten tågade de ut ur kapellet, sjungande 'Jai Prabhu Yisu' = Ära vare Jesus, och fingo sedan dessa gåvor, som skola bereda dem glädje under många tunga månader. Mottag mitt djupt kända tack för denna hjälp, som givits både dem och mig. Tack särskilt varmt för sångsamlingen! Jag har ofta fått erfara, att kärlek, arbete och sång driva sorgen på flykten.» — — —

Julen 1896 besöktes Mary Reed av en kvinnlig vän, som är läkaremissionär i det närgränsande territoriet Bhot. Hon beskriver sålunda sin jul i Chandag:

»På väg till konferensen från mitt avlägsna hem fick jag tillbringa julen hos Mary Reed. På julaftonens eftermiddag var det utdelning av varma klädesplagg till kvinnorna på asylen. Denna ägde rum i det fria. Tjugonio kvinnor och fyra små flickor sutto redan i gräset, när vi kommo dit. Den nedgående solens strålarIOI

föllo över oss och de stackars varelserna framför oss. På avstånd syntes snöfjällen i norr, bortom vilka låg Tibet och mitt arbetsfält.

Efter sång, samtal och bön, vari kvinnorna deltogo, utdelades gåvorna. Det var en gripande syn att se de stympade händerna, som dittills varit gömda i kläderna, nu räckas fram för att så gott sig göra lät taga emot de vackra, varma kläderna, som de snälla vännerna på andra sidan havet skickat, och alla uttryckte sin tacksamhet. Barnens gåvor gömdes till sist. De fingo varma kläder, 'chaddars', vackra dockor m. m. Då Mary Reed ropade på dem och gav dem julklapparna, sade de alla: 'Mamma, salaam'. Leende sade Mary till mig: 'Jag har låtit dem få säga mamma, då det tycks göra dem glädje. De började av sig själva att kalla mig så'.

Mary och jag åto sedan middag tillsamman, ehuru hon satt vid sitt eget lilla bord och hade sin särskilda servering. Vi fingo kyckling, ris med curry och persikor ända från Amerika. Vi hade så roligt och trevligt i den nätta lilla matsalen, där elden muntert flammade i spisen.

Vilken god afton vi sedan tillbringade tillsamman! Vi hade många erfarenheter att berätta, svårigheter i arbetet och sorg över förvillade att dela med varandra. Under samtalets gång frågade jag: 'Tycker du, att sjukdomen gör några framsteg hos dig?' Hon svarade: 'Jag tror ej, den någonsin skall bli svårare för andra att se än nu, men jag känner, att jag har det onda inom mig. Särskilt de sista månaderna har jag känt av det. Men jag får också erfara

Guds kraft över mig till att göra migIOI

stilla. Somliga dagar förvärras även de yttré symtomen och äro mera märkbara. Sedan gå de tillbaka igen. Vad jag får gå igenom i min egen erfarenhet, det vet ingen. Smältugnen blir bara litet hetare ibland. — Det måtte hava funnits mycket slagg hos mig', tillade hon. 'Nej, Mary', sade jag, 'det är allt till Guds ära, och han har förhärligat dig genom att utvälja dig att lida för hans skull och bliva ett bevis på hans uppehållande makt. Icke endast du själv utan många, många äro välsignade genom dig.' — Men jag kände, att vad mänsklig hjälp beträffade, så fick hon gå in i smältugnen ensam, och att det bara fanns en, som kunde gå med in och giva henne tröst.

Senare på kvällen sjöngo vi flera psalmer och sånger tillsamman vid den vackra orgeln, en gåva av vänner i Amerika. Därpå gick jag till mitt tält, som var uppslaget på gården. Ett något snöblandat regn föll så stilla där ute. O, välsignade regn, som var så efterlängtat över hela Indien! Det var, som om himmelen denna heliga julenatt, full av tröst och frid, gjutit sig ned över en förtorkad och utmattad värld.

På juldagsmorgonen voro vi tidigt uppe, ty det gällde att hinna med mycket den dagen. Efter frukosten gingo vi till det nya kapellet i Panahgah (männens hem), som skulle invigas. På vägen dit fick jag ett starkt intryck av huru obeskrivligt skönt denna plats är belägen. Här har naturen sannerligen ej varit njugg. — Männens trevliga, välbyggda hus med sina små prydliga trädgårdar tedde sig mycket inbjudande. Kapellet, som är byggt i år, är rymligt och trevligt.KVINNORNAS KYRKA I CHANDAG.SPETÄLSKA KVINNOR FRAMFÖR SIN KYRKA I CHANDAG.6S

Uppsyningsmannen över männen heter Ynhanna och är en mycket dugande kraft. Han är själv frisk men synes, såsom Mary säger, hava en avgjord kallelse för detta arbete.

Orgeln hade förut blivit utburen hit, och snart sutto femtio spetälska, män och gossar i alla stadier av sjukdomen, på den snygga mattan i bortre delen av kapellet. I den främre delen sutto de besökande, som voro miss Budden, tjänstförrättande pastorn, två infödda präster och jag samt en skara sångare från goss- och flickskolorna i Pithora med mycket vackra röster. Stora, öppna dörrar mitt emot varandra åstadkommo ett drag av frisk, ren luft mellan oss och de sjuka.

Mycket gripande var gudstjänsten, och mycket varma och innerliga voro de böner, som uppsändes till den Herre, som på denna dag utblottat sig själv och antagit en tjänares skepelse för att få betjäna just sådana elända som dessa. Efter gudstjänsten gingo Mary Reed och jag och delade ut de varma, bekväma klädesplagg, som sänts från Storbritannien till männen och gossarne. Jag önskar, att givarne hade varit med! En gammal man kunde ej vänta, till dess han kommit till sin bostad utan trädde genast den nya ylleskjortan utanpå sina andra kläder. — Apelsiner utdelades åt alla, och de fingo festmåltid av getkött och ris.

Sedan gingo vi med tacksamma hjärtan hem för att äta lunch, och därefter hölls gudstjänst för kvinnorna.

De ljuva minnena från denna rikt välsignade juldag komma att följa mig hela livet.»

Mary Reed. 3IOI

Med några rader ur ett av Mary Reeds egna brev vilja vi sluta detta kapitel.

»I går», skriver hon, »hade vi den skönaste av alla de fem juldagar, som jag tillbragt under mitt arbete i detta innerligt älskade hem, som Herren valt åt mig. Aldrig har jag tydligare förstått betydelsen av ordet Immanuel än under denna jul. Vilken sanning ligger ej i dessa vår dyre Frälsares namn: Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste!»

Ja, trofast är allt hans råd;

Sjung om hans stora nåd.

Sjung om hans nåd! XII.

EN NATTLIG SYN.

ilken åsikt läsaren än måtte hava angående drömmars ursprung och betydelse, tänker jag, att den dröm, som här nedan berättas, ej skall vara utan sitt intresse. Jag vill endast på förhand säga, att den är upptecknad av en vän till missionen bland de spetälska i ett brev till en av styrelsens medlemmar. Hon skriver:

>>Vilken betydelse tror ni, att drömmar hava i vårt praktiska, vardagliga liv? Hava de alltid, som Salomo säger, 'mycken oro med sig' eller givas de oss någon gång för att rikta våra tankar åt ett bestämt håll eller koncentrera dem på ett visst föremål? Huru som helst så har jag fått lära något genom drömmar, och jag skall nu berätta om två drömsyner, som hava gjort miss Reed till min personliga vän och asylen för spetälska i Chan-dag till en verklighet, mera levande för mig än någonsin förr. Miss Reeds sorgliga och intressanta historia berättades för mig för ett par veckor sedan på ett mycket gripande sätt. Helt naturligt kommo därför mina drömmar följande natt att röra sig därom. Så snart jag somnat, tyckte jag att jag satt i ett rum med obetäckt

VIOI

golv, nakna väggar och med få eller inga möbler. Ena sidan av rummet var alldeles öppen åt en veranda, mellan pelarna på denna kunde jag se ut och varseblev först en torr, brännhet gårdsplan och på andra sidan om denna en annan byggning. Av denna kunde jag dock endast se ett hörn, där jag satt. Bakom gården låg en grön sluttning, och där bortom reste sig bergshöjd efter bergshöjd i majestätisk skönhet. Allt detta uppfattade jag genast, men på samma gång erfor jag en överväldigande känsla av att jag hade en hel mängd arbete att göra. Jag hade en plågsam förnimmelse av att jag måste hava mycket gjort, men att jag ej alls visste, var jag skulle börja. Jag visste, att jag befann mig i Mary Reedsbanga-low, och jag längtade att få göra det trevligt för henne på europeiskt sätt med mattor, gardiner etc. Under det jag funderade på detta, upptäckte jag plötsligt, att någon mer än jag fanns där inne i rummet. Det var en kvinna, som satt i en liten länstol — den enda möbeln i rummet utom den stol jag satt på — ett stycke ifrån mig nära utgången till verandan. Jag förstod, att det var Mary Reed, men jag blev ej alls överraskad av att befinna mig i hennes sällskap. Jag kunde bara se henne i profil, men tyckte, att hon såg blek och mager ut med uttrycksfulla, intelligenta drag. Med glädje tänkte jag på, att hon njöt av den vackra utsikten framför henne, där hon blickade ut i fjärran. Hon var en verklig bild av lugn och stillhet, under det att jag riktigt darrade av ett okuvligt begär att få taga itu med något arbete.

'Miss Reed', sade jag till slut, som om jag fortsatt ett redan påbörjat samtal, 'jag ville så gärna börja ge-IOI

nast. Vad kan jag göra?' — 'Tack', svarade hon stilla, 'jag tror verkligen ej, att ni kan göra någonting just nu. Jag får snart allt, vad jag behöver, och jag är så nöjd.' — 'Men jag måste få göra något för er', sade jag, nästan förtvivlad. 'Här behövs ju allting: mattor, stolar, gardiner. Ni har ju alls inte trevligt omkring er!' Hon vände sig till hälften mot mig och såg nästan road ut, då hon smålog och svarade: 'Å, missionen har beviljat femtio öre till en gardin, och det är allt, vad jag behöver. Jag skall sätta upp den där.' Och hon pekade på verandan framför henne. Nu gjorde jag några orediga beräkningar över hur mycket tyg, som skulle åtgå, för att det skulle se bra ut, och hur långt de femtio öre, som sällskapet beviljat, skulle räcka. Sedan började jag reflektera, också helt oredigt, över Mary Reeds märkvärdiga förnöjsamhet, som kunde göra henne stilla och lycklig med så mycken otrevnad omkring sig. Under dessa mina betraktelser försvunno både hon och själva rummet, och jag upphörde att drömma. Jag vet ej, om jag vaknade eller ej, men längtan efter att få göra något fortfor, och jag var förargad på mig själv, för att jag ej tog mig för något. — Plötsligt befann jag mig åter i det ödsliga rummet och fick se miss Reed stå framför njig, men nu såg hon mycket livlig ut och tycktes vara upptagen av något arbete. Hon vände nu hela ansiktet mot mig, och jag fick på högra kinden se en stor mörk fläck, som jag förstod var ett märke av den förfärliga sjukdom, hon lider av. Bredvid henne stod en stor balja med vatten, och hon höll på att fästa upp sin klänning, som jag antog för att tvätta golvet. Jag grep nu till-7°

fallet för att få användning för min verksamhetslust, skyndade framåt och grep tag i baljan med en triumferande känsla av att slutligen hava fått något att göra. Men, o, ve, i samma ögonblick gled det efterlängtade tillfället ur mina händer, jag fick aldrig tag i baljan, utan vaknade med ens för att finna, att min mission bland spetälska ännu var ogjord. Men jag hade ett mycket livligt intryck av att j ag haft ett verkligt sammanträffande med miss Reed. Jag skall aldrig få se henne i verkligheten, men från denna stund kommer jag alltid att känna det varmaste

deltagande för henne i det djupa lidande, Gud låtit henne genomgå, på samma gång som det största intresse för hennes arbete bland de stackars spetälska i Chandag.»

Av följande brev se vi, att denna dröm haft till följd en del påtagliga bevis på intresse för miss Reed och hennes skyddslingar. I slutet på dec. 1892 skriver hon till nyssnämnda person:

»Det skulle vara omöjligt för mig att beskriva, hur glad jag blev över edert brev för en vecka sedan och över de vackra uttrycken för gemensam kärlek hos den lilla krets, som ställt i ordning de 'småsaker', varmed ni benämner innehållet i den välkomna sändning, som kom fram i går. Var och en av eder måste i sanning hava blivit rikt välsignad av honom, som 'icke är orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek, I haven visat hans namn', ty har han ej sagt, att det är 'saligare giva än taga'? Och då dessa bevis på eder kärleksfulla omtanke hava givit mig så mycken vederkvickelse, huru rikligen måtte ej ni, som givit, ha blivit välsignade! Dessa dyr-bara gåvor äro så mycket kärare för mig, som jag är viss, att vår kärleksrike, himmelske Fader manat eder till denna kärleksgärning, och allt är så vackert också på samma gång som nyttigt. Jag beundrar valet av dessa fina färger, och jag är så glad över alla sakerna, som äro de bästa jag kunde önska. Det vackra gardintyget räcker till två dörrar i stället för endast till den ena, som ni såg i drömmen. — Så underligt, att ni skulle drömma om mitt lilla hem! — Genom de mängder av brev jag får från kända och okända vänner, erhåller jag så många dyrbara vittnesbörd om att vår Fader i sin nåd använder det lidande, han låter mig genomgå, att röra hundratals hjärtan och leda många att djupare och mera helt helga åt hans tjänst sin tid, sina krafter, sina penningar och sina hjärtan. Glädjen över att så få vara använd till befrämjande av hans rikes sak är för mig en större lycka, än vad millioner människor någonsin kunna känna, som åtnjuta hälsa och jordisk välgång. Vilken oändlig tröst det ligger i den dyrbara vissheten, att en vis och kärleksfull avsikt utgör grunden för den underliga ledning, som kallat mig till just detta arbete för Kristus.

Jag antar, att missionsdirektorn och hans fru hava meddelat, huru missionsarbetet gått framåt både här och annanstädes. Jag försöker skriva ofta och utförligt från denna förpostplats, så att de skola kunna klargöra för alla missionens vänner den nöd, vari mina medbröder i lidandet befinna sig — nej, jag får ej säga medbröder i lidandet, ty deras lidande är långt större än mitt, men den store läkaren har min sak i sin hand och har så underbart besvarat de många böner, som uppsänts förIOI

mig, att han avvänder smärtan, utom någon gång, då han låter mig känna, vad de få utstå. Men jag lider mera med dem, än jag någonsin kunde lida, om den svåra sjukdomen finge hava sitt vanliga förlopp i min stofthydda. I detta avseende äro vi medbröder i lidandet, och huru tacksam är jag ej, att han verkligen kan använda mig till att förbinda förkrossade hjärtan och giva dem 'glädjens olja i stället för sorg, äreskrud i stället för bedrövat sinne, så att de skola kallas rättfärdighetens ekar, planterade av Herren till hans förhärligande.'

Mitt brev håller på att bli för långt, men jag måste säga, innan jag slutar, att min älskade moders hjärta helt visst kommer att röras djupt över eder kärlek. Jag skall sända henne edert brev och en beskrivning på varje sak, som lådan innehöll, ty ingen glädje blir fullkomlig för mig, förrän jag, i vad mån det är möjligt, fått dela den med henne.»SPETÄLSKE HEM I TOKYO I JAPAN.DE ICKE-SPETÄLSKA GOSSARNAS TRÄDGÅRDSKURS I TARU TARAN, PUNDJAB. XIII.

SKILDA PLIKTER. (1897).

e som hittills hava följt med berättelsen om det trogna arbete, som utförts under så ovanligt svåra villkor, bliva nog ej överraskade, då de få höra, att ansträngningen börjar taga hårt både »på krafterna och på hjärtat», såsom Mary Reed själv säger. Ty under fem års tid hade hon ju med mycket få och korta vilotider haft att fylla tvenne platser, dels såsom distriktsmissionär i det amerikanska sällskapets tjänst, dels såsom föreståndarinna för den stora och allt jämt växande anstalten för spetälska.

Må vi tänka oss in i hennes ställning, sliten emellan de olika plikterna på de båda arbetsfälten, med endast obetydlig hjälp av infödda, i ständig beröring med lidande och död i de mest pinsamma former, och litet emellan smärtsamt påmind om att hon själv är behäftad med denna förfärliga sjukdom — ej underligt, om hennes starka,

modiga själ stundom synes giva efter, och om vi någon gång i hennes dagbok finna några rader, som vittna om modlöshet.

DIOI

Jag är glad att kunna få meddela några utdrag ur denna dagbok från förra delen av året.

Den t jan. »Lovad vare Gud, från vilken all välsignelse kommet», var min första tanke, då jag vaknade denna nyårsdagsmorgon. Och sedan kom det dyrbara löftet: »Jag vill vara med dig.» Må mitt hjärta och min vandel kunna förhärliga honom hsia detta år!

Den 3 jan. (söndag). Intet bud ovanifrån, då jag vaknade i dag. Sjuk och plågad nästan hela dagen. Obeskrivligt mycken nöd. Mycket dum och tråkig också. Likväl kunde jag hålla söndagsskola med flickorna och kvinnorna.

Den 4 jan. Intet budskap i dag efter en genomvakad natt. Arbetade med räkenskaper och skrev brev. Läste med kvinnorna Ebr. 9 och 10 kap. och hade en god stund med dem.

Den 10 jan. (söndag). En mycket svår dag till följd av kroppsligt lidande. Mycket nedstämd till sinnet.

Den 12 jan. Mycket bättre i dag. Givit lektioner och skrivit brev på förmiddagen. Tillbringat eftermiddagen hos miss Budden.

Den 24 jan. Ett välsignat möte hos kvinnorna i dag. Bibelstudium över Ef. 3 kap.

Den 25 jan. Gick till Panahgah (männens hem), men kunde ej hålla något bibelstudium. Min hals var så dålig, att jag ej kunde tala.

Den 12 april. En härlig dag! Mitt hjärta fröjdar sig under outsäglig glädje över Tarwas omvändelse. Han ser så strålande lycklig ut, att det är en fröjd att se honom. Under söndagens bibelläsning hade vi talat om KorneliiIOI

omvändelse, och han hade blivit djupt gripen därav. Kfter en nästan sömnlös natt, som han tillbringat i bön, har ljuset gått upp för honom i hans lilla rum i Chan-dag. När han nu erfarit Kristi makt att frälsa och förlåta synder, måtte han också få erfara hans makt att bevara och bli bärgad för evigheten!

Den 24 april. I dag har Tarwa vunnit en härlig seger genom den nåd och kraft Jesus givit honom. Vi hade en gripande stund tillsamman med hans moder och broder, och till slut medgåvo de, att han skulle bli befriad från att utföra de avgudiska ceremonierna på årsdagen av hans faders död i morgon.

Den 25 april. En skön dag. Jag gick ned till Pithora för att höra pastor N. N. predika och blev så glad, då jag mötte Tarwa och hans bror på väg till Chandag från bibelklassen, som de bevistat i stället för att gå till sitt hem i dag. De visste, att braminprästen skulle komma och hålla »sharaad» över deras fader. De voro nu frånvarande och hava genom denna modiga handling avsagt sig avgudadyrkan. Måtte Sonen göra dem »rätteligen fria»!

Dessa utdrag ur dagboken vilja vi utfylla med följande redogörelse för en enda dags plikter, som säkerligen haft sin motsvarighet i många andra liknande dagar.

Onsdag den 5 okt. Strax på morgonen gick jag till sjukhuset, var där över en timme och övervakade inläggningen av cementgolv.

Sammankallade min klass på sex gossar och förhörde den första avdelningen av läroboken i hindi. De göra goda framsteg för att vara så sjuka. Stackars gossar!IOI

Jag hoppas, att de till jul skola kunna läsa nya testamentet, så att de kunna förstå innehållet.

Sedan hade jag besök av några personer från en by, där de ville ha en skola.

Satte mig med räkenskapsböckerna på verandan till sjukhuset, så att jag kunde tillse arbetarne under tiden. Så gick en timme.

Hade besök av en infödd predikant från Pithora, som ville ha min redogörelse för skolorna till sin årsredogörelse. Ännu en timme åt arbetarne och räkenskapsböckerna. Hem till frukost kl. 12.

Efter frukosten besök av en kvinna, som är en av mina medhjälpare och själv sjuk. Gav henne karbolin-tvål och föreskrifter om hur hon skulle tvätta och förbinda såren på en nykommen patient. Gav henne kläder åt en annan nyanländ kvinna.

Gick för att se till folket, som höll på med höskörden. Återvände hem, sopade, dammade och ställde i ordning hemma hos mig. Planterade om några penséer.

Åt lunch och gick sedan och hälsade på miss Sheldon*). Gick och såg till kockens son och gav honom medicin. Tillbringade ännu en timme hos arbetarne vid sjukhuset. Därpå en riktig språngmarsch för att hinna besöka en ofärdig kvinna, som skickat bud med bön att få komma in på asylen. Ej spetälsk, behövde blott mat och kläder, blev ej antagen.

Ringde samman folket till aftonbön, förrättade denna och gick sedan ut på en promenad i solned-

*) Den förut omnämnda, kvinnliga läkaren, som nu var på besök i närheten.IOI

gången en halv (eng.) mil nedför sluttningen och tillbaka igen.

När jag släpat mig uppför kullen, stannade jag för att göra en titt in till d:r Sheldcn och gick sedan hem till middagen, läste ungefär en timme och klottrade till slut ihop dessa rader om dagens arbete.»

Det är uppmuntrande att läsa om huru de spetälska bli både lyckligare och bättre människor under vistelsen vid hemmet. Om sina skyddslingar skriver Mary Reed bland annat:

»Chandra, en kvinna på något över 30 år, blir till allt mera nytta, och i år har hon blivit en av mina tre »husmödrar». Hon har vård om sex eller sju andra kvinnor, som hon skall tillse och hjälpa. Förr var hon mycket självisk, så att tjänandets glädje är något nytt för henne. Märkvärdigt nog är hon själv friskare, sedan hennes själsliv utvecklats.»

»Parli, en sjuttonårs flicka, har varit här endast fem månader, men har gått framåt ovanligt mycket på den korta tiden och har varit en uppmärksam åhörare vid katekesundervisningen med de kristna. Hon har lärt sig hela den lilla kursen. Hennes hjärta synes hava rönt djupa intryck av vad kristendomen verkat hos hennes syster Rebli och några andra kristna, som äro så glada att få tala med henne om Herren Jesus. Hon ville bli döpt i morgon dag, om hon finge, men jag kan ej giva mitt samtycke därtill, förrän jag märker en verklig hj ärteförändring hos henne. Men jag skall bedja Gud om hennes omvändelse. Hon håller nu på att lära sig läsa, och hon blev så glad, då jag för ett par dagar7«

sedan sade, att jag skulle bedja om särskild förbön för henne.»

(Denna bön blev hörd, och den 13 augusti bekände Parli med glädje sin tro på Kristus vid sitt dop.)

»Kaliyani är en verklig diakonissa, outtröttlig i sin kärlekstjänst, och synes vara uppfylld av Kristi sinne. Hon är till välsignelse för alla och till stor glädje och tröst för mig.»

»Har Singh har blivit lärare för de män och gossar, som lära läsa. Han går ned till Panahgah från sitt hem här — föräldrarna bo i Chandag — fyra gånger i veckan för att undervisa där. — Hans föräldrar hava svåra plågor nästan ständigt.»

I ett annat sammanhang säger Mary Reed om det andliga tillståndet i stort bland folket på asylen:

»Vad beträffar det andliga livets tillväxt bland mina kära sjuka, är jag så tacksam att kunna säga, att mitt hjärta ofta får fröjdas över vittnesbörden om att en verklig pånyttfödelse ägt rum. Den helige Andes välsignade inflytande genomtränger, undervisar, upplyser och tröstar hjärtan, som förut vafit uppfyllda endast av själviska begär.»

I ett par andra brev av detta år talar hon om sin egen hälsa. Man märker däri, huru hon undviker att använda orden »spetälsk» och »spetälska» och alltid talar så litet som möjligt om sina egna lidanden. Man kan dock ana, vad hon genomgått, då man läser hennes egna häntydningar därpå.

Den 6 februari 189J skriver hon:

»Jag är själv ej vid bästa hälsa. Jag har haft mycketIOI

frestande dagar, men det är ingen anledning till oro. Jag blir buren igenom allt. Han, som 'älskar mer än någon moder', är så öm emot mig, och hans närvaro är i sanning en hjälp mot synder och omsorger. Hans kärlek ger till fyllest.»

Mot slutet av året tyckes lidandets skuggor falla ännu mörkare över hennes levnadsväg. I november skriver hon:

»Min hals har blivit mycket angripen av det onda, det är ofta mycket svårt, och jag tror ej, att jag kan tala och sjunga mer än som behöves här bland mitt eget folk under det år, som snart ingår. Jag håller på att bliva deras medsyster i lidandet. Många av dem hava också mycket ont i halsen. Det är en särskild art av sjukdomen, som angripit flera. Några hava alldeles förlorat rösten och lida svår andnöd emellanåt. Alla bedja de mycket för mig nu på sista tiden och äro rädda, att jag skall vara mycket plågad. Jag är ensam denna månad, ty Yuhanna har farit till en konferens. Mycket saknar jag hans hjälp. Jag går varje dag till Panahgah för att hålla andaktsstunder med männen och för att se till de sjuka, av vilka många nu äro så illa däran, att det ej kan beskrivas.»

En uppmuntran, som kom Mary Reed till del under detta år, må här berättas. I maj månad hade hon den stora glädjen att få sammanträffa med sina medarbetare i det amerikanska kvinnliga missionssällskapet vid deras sanatorium bland bergen ovanför Almora. Dit reste hon på deras hjärtliga inbjudan, en färd på 50 mil (80 kilom.), varunder hon medförde sitt lilla schweiziskaIOI

tält, vilket också utgjorde hennes bostad under vistelsen bland vännerna. Det slogs upp i skuggan av ett träd på institutets vackra område och pryddes av missionssyskonen med blommor och klängväxter.

Mary Reed var mycket tacksam för att dessa vänner så kärleksfullt mottogo henne ibland sig ännu en gång, och detta var hon ej blott för sin egen skull utan för att hennes kära i hemmet därigenom kunde bliva förvissade om att sjukdomen fortfarande hölls tillbaka och ej gripit omkring sig, så att den gjort henne alldeles isolerad.

Om skördens Herre gjort denna sin tjänarinna genom lidandet särskilt ägnad att arbeta på ett så tungt arbetsfält, är det, för att hon skall få inhösta mången mogen, gyllene kärve från detta fält, som för människoögon kan synas så litet inbjudande och löftesrikt. Vid slutet av 1897 finna vi 85 spetälska på asylen, av vilka 67 hava bekänt sin kristna tro genom att taga dopet, och hos många av dessa hava Andens frukter visat sig i livet. Detta visar tydligt, huru tacksamt det är att arbeta ibland dessa lidande. Den spetälske, som är utstött från de sina, är mer än andra mottaglig för evangelium. Han får ingen hjälp från sina stamförvanter, intet hopp från sin religion, ingen medicin för sin sjukdom, inga existensmedel — han är i sanning den uslaste av alla människor. Till sådana erbjudas nu på den kristna asylen för intet föda, kläder, ett jordiskt hem och kroppslig lindring samt ett hopp för själen. Ej underligt, att de spetälska härigenom föras in i Guds rike! Det kan nog sättas i fråga, om något missionsarbete är så tacksamt som detta. XIV.

LJUS OCH SKUGGA. (1898 och 1899.)

östen 1897 blev Mary Reed så trött och utarbetad, att hon slutligen måste taga avsked från sin anställning som missionär i det amerikanska sällskapet, som hon tillhört allt sedan sin ankomst till Indien 1884. Hon lämnade dock ej helt och hållet denna missions tjänst förrän i oktober 1898, då hon började odelat ägna sig åt missionen bland de spetälska. Detta arbete må väl sägas vara mer än nog även för en person med starka krafter. Och helt visst fordras därtill ett mått av energi, som endast kan ernås genom att dagligen vänta efter Gud för att undfå ny kraft.

En viktig sak med avseende på de spetälskas vård är att kunna giva dem lämplig sysselsättning. Varje slag av arbete eller till och med tidsfördriv, som hjälper dem igenom de enformiga dagarna och giver dem en känsla av att vara till nytta, är av stor betydelse för dem. Men det är endast i sjukdomens tidigare stadier, som de kunna utföra ens det enklaste arbete. Mary Reed skriver om några av de lindrigaste sjuka vid denna tid:

H»Varje dag från kl. 9 f. m. till 4 eller 5 e. m. få de valla korna. Jag har styrt om detta, för att de skola få vara ute i det fria och så mycket som möjligt hållas skilda från dem, som äro i ett mera framskridet stadium av sjukdomen. Tre gånger om dagen få de medicin, för att det onda ej skall förvärras så snart.» — Trädgårdsarbete är en både rolig och nyttig sysselsättning för de lindrigare sjuka, som också uppmuntras att göra allt som står i deras förmåga för de mera hjälplösa. Vid slutet av 1898 berättar Mary Reed, att tjugo av skydds-Ungarne antingen kunde läsa eUer höüo på att lära sig det.

Under år 1899 var den märkvärdigaste tilldragelsen i Mary Reeds liv hennes resa tül Lucknow i början av året. Hon for dit på enhällig och hjärtlig inbjudan från det amerikanska missionssäUskapet, som hon tiUhört, och som här firade sin årshögtid.

Tillsamman med sin goda vän d:r Sheldon företog hon den åtta dagar långa färden tül foten av bergen, och där fortsatte de med järnväg till Lucknow, där ett nästan furstligt mottagande väntade henne, som under nio år varit frånvarande vid sina medarbetares sammankomster. Djup tacksamhet var den mest förhärskande känslan hos henne, då hon åter såg sig omgiven av så många vänner; och då biskop Thoburn kallade fram henne med begäran, att hon skulle säga något tül de församlade, kunde hon endast tacka. Hon sade helt enkelt på hindi: »Låt oss sjunga!» Och med tack och lov till Gud klingade den vackra hindi-översättningen av den sköna gamla psalmen:IOI

»O, giv mig tusen tungors ljud Att sjunga Jesu nåd, Hans härlighet som konung. Gud, Hans underbara råd».

Erfarenheterna under dessa dagar i Lucknow voro både ljuva och bittra. De voro ljuva till följd av det hjärtliga mottagande hon rönte av så många, från vilka hon så länge varit skild. Ofta var hälsningen denna: >>Så frisk du ser ut!» Under det hennes vänner förundrades över att hennes hälsa blivit underbart förbättrad, fröjdades de också med henne över att kunna skönja Guds hand härvidlag och över att se, huru han vårdat sig om sin tjänarinna i stor kärlek och barmhärtighet. Bland dem hon här sammanträffade med var pastor I. B. Meyer, och de samtal, som fördes dem emellan, voro för dem båda särdeles värdefulla.

Det kan ju ej förvåna oss, om några drogo sig för att träda i närmare beröring med den, som så många år varit »ute i camp», angripen av en så fruktansvärd sjukdom.

Mary Reed ansåg själv detta vara mycket naturligt och var nu som alltid ytterst noggrann med att sörja för deras säkerhet, med vilka hon var mest tillsamman.

Men i sanning en bitter droppe i hennes lidandesbägare var, att fyra läkaremissionärer förklarade, att den sjukdom, varav hon så länge lidit, ej alls vore spetälska. De hade olika åsikter om den verkliga arten av det lidande, som nio år förut drivit denna modiga kvinna i landsflykt, men de gåvo ganska tydligt uttryck åt sina tvivel om att det någonsin varit denna förfärliga sjukdom.IOI

Huru hastigt de än dragit en sådan slutsats, kan det vara befogat att erinra om, huru det blev konstaterat, att Mary Reed verkligen led av spetälska.

Det var efter flera månaders tvekan angående arten av det onda, som först angripit pekfingret och sedan kinden, som Mary Reed slutligen blev övertygad om, att hon blivit spetälsk. I denna övertygelse styrktes hon genom uttalande av flera läkare, som äro kända auktoriteter på detta område. De kommo alla till denna övertygelse efter noggrann undersökning. Till dessa läkares uttalanden lägga vi mr. N. Baileys. Han besökte, som vi minnas, Mary Reed, några dagar under år 1895 och hade ej det minsta tvivel angående arten av hennes sjukdom. Hans åsikt bör gälla mycket, då han har så stor erfarenhet av arbetet bland de spetälska och under många år särskilt studerat sjukdomen.

Härtill bör läggas, att Mary Reed själv aldrig vacklat i sin övertygelse, att hon »tagits avsides» genom personlig erfarenhet av den svåra sjukdomen just för att arbeta bland dem, som fallit offer för densamma, och det är denna tro, som hjälpt henne att uthärda så många år av nästan fullkomlig isolering från den yttre världen. När vi dessutom påminna oss hennes egen beskrivning på symtomen, bör det vara klart, att man ej kan fästa mycken vikt vid en åsikt, som grundats på en flyktig och ofullständig undersökning, vilken dessutom ägde rum vid en

tidpunkt, då de yttre symtomen voro mycket litet framträdande och det allmänna hälsotillståndet ovanligt gott.

Men det är en annan sak, som vi här böra besinna.IOI

Efter så många år brukar denna sjukdom vanligen vanställa sina offer på det förfärligaste, och när vi därtill betänka, att Mary Reed aldrig använt några läkemedel och likväl under flera månader varit vid bättre hälsa, än hon vanligen ägde förut, måste vi medgiva, att vi här hava att göra med ett mycket märkvärdigt fall. Men för den, som tror på kraften av trons bön, är förklaringen ej svår att finna. Det. har ej funnits många missionärer, för vilka hållits en så beständig bön som för Mary Reed. Sedan hennes historia blev mera allmänt känd, hava skaror av kristna på ömse sidor om Atlanten uppsänt ivriga böner om att Gud skulle giva henne krafter och om möjligt hälsan åter. Vi kunna ej heller betvivla, att Mary Reeds underbara återställande står i nära samband med det helgade sinne, varmed hon mottog sitt kors. Hon har funnit lindring i sin egen sorg genom att ägna sig åt dem, som lidit ännu mer än hon själv. Den berättelse om uppoffrande arbete, som tecknats på dessa blad, den frimodiga och offervilliga ande, som genomgår hennes brev, och den synbara välsignelse, som åtföljt hennes verksamhet, äro talande vittnesbörd om att dessa många böner blivit hörda. Men den underbara förbättring, som kommit Herrens tjänarinna till del, har föranlett åtskilligt missförstånd. Nitälskande och entusiastiska personer, som intresserat sig för hennes sak, hava dragit den förhastade slutsatsen, att deras böner blivit hörda på det sätt, som de önskade, och så har det blivit utspritt, att Mary Reed blivit fullkomligt återställd. Men sanningen ligger som vanligt mitt emellan de båda ytterligheterna. Likasom de ivriga förvänt-8t>

ningarna hos dem, som i Mary Reed önskade se ett exempel på gudomlig rening från lekamlig spetälska, ej motsvaras av verkligheten, så är detta ännu mindre fallet med misstankarna hos dem, som påstå, att hon aldrig varit angripen av sjukdomen.

Men i denna viktiga fråga är det bäst, att hon själv får tala, och mina läsare skola säkert gärna höra, vad hon skriver härom i juni 1899:

»Det kändes mycket tungt för mig och några av mina närmaste vänner, att det finns de t. ö. m. bland våra kära missionärer, som hellre betvivla tillvaron av denna den mest fruktade av alla sjukdomar, än de tro på vad av många kallas 'helbrägdagörelse genom tron', men som för mig är ett tillfrisknande genom Guds bevarande makt».

»Men efter denna nöd, som åtföljdes av några månaders ständiga prövningar till följd av osanna och stridiga tidningsartiklar, fick jag nåd att i hans hand, som drar försorg om mig, och som ej vill låta mig få för mycket att bära, lämna även detta nya skede av lidandet, vars mening vi aldrig fullt kunna förstå här på jorden. Vi skola få veta den härefter.»

»Jag fann ett så skönt språk just i dag. Och emedan det har blivit uppfyllt, allt jämt uppfylles och fortfarande kommer att uppfyllas, citerar jag det: 'Himmelen och jorden bäva, men för sitt folk är Herren en tillflykt och för Israels barn ett värn', Joel 3: 16. Det är hemligheten. Herren själv är vår tillflykt eller vår 'hamn' i stormiga tider. Han& närhet är frälsning. Sannerligen, han har burit våra sorger och bekymmer och vill ej, attIOI

vi skola bära dem, lika litet som vi behöva bära synda-bördan.»

»Han giver mig hälsa och krafter i vida högre grad än man kunde vänta, från mänsklig synpunkt sett. Min hälsa har aldrig varit så god som nu under nära ett års tid. Några av mina vänner anse, att jag »blivit ren». Men jag vet, att »inseglet» på att min Mästare utvisat åt mig mitt arbete här i Chandag, med tiden skall bliva så tydligt, att ingen enda skall kunna tvivla på sjukdomens tillvaro, ehuru mitt finger ej nu går öppet, såsom det gjorde mer än tjugo gånger före 1898». (Kursiveringen är Mary Reeds.)

»Vem kan undgå att se, att det är Guds hand, som hejdat sjukdomens framfart såsom svar på de mångas böner, vilka i sina hjärtan äga Kristi kärlek?»

»I stor ödmjukhet prisar och lovar jag Gud, vår Fader, och Herren Jesus, vår Frälsare, för en på underbart sätt förbättrad hälsa. 'Han hör mina böners röst — — på honom hoppades mitt hjärta, och mig vart hulpet, och mitt hjärta är glatt, och med min sång vill jag prisa honom.'»

»Och nu, då jag slutar denna mycket ofullständiga redogörelse för de sista dagarnas erfarenheter, vill jag anföra några verser ur 'böckernas bok', som jag lärde mig utantill, då jag var liten. De gjorde ett outplånligt intryck på mitt sinne och kanske jag vågar säga på hela mitt liv.

'Icke åt oss, Herre, icke åt oss, utan åt ditt namn giv äran för din nåds, för din sannings skull!

Vi skulle hedningarne få säga: Var är nu deras Gud?IOI

Vår Gud är ju i himmelen; han kan göra allt vad han vill. Men deras avgudar äro silver och guld, verk av människohänder. De hava mim och tala icke, de hava ögon och se icke' (Ps. 115: 1—5).

O, huru sorgligt sant har jag ej funnit det här i denna avkrok av världen, att 'dem lika äro de, som hava gjort dem', döva för Guds röst och blinda för hans underbara kärlek, till dess hans ord får komma in i deras hjärtan och den helige Ande med sitt nådeverk får giva ljus och liv åt dem, som varit döda i överträdelser och synder.

'De döda lova icke Herren' — — —

Men vi, vi vilja lova Herren ifrån nu och i evighet. Halleluja!»

»Bed för alla de tusen själars frälsning, som hava hört kallelsen att komma till Herren Jesus för att bliva frälsta. Det finns många här runt omkring, som hava hört frälsningens budskap, men som vackla emellan kristen och hednisk åskådning. Bed för dem varje gång eder tanke går till denna utpost!»

»Då vi bedja och vaka inför Herren, få vi mer och mer se med hans ögon och tänka hans tankar. Kärlekens låga brinner då klarare, och vi få ett missionssinne, som bär någon likhet med den store missionärs, som gjorde en sådan lång, lång resa ned till denna förtappade och olyckliga värld, för att var och en som tror på honom icke må förgås utan hava evigt liv. Må Gud hjälpa oss alla att vara med om att föra hans evangelium till förlorade själar! Må Herren själv undervisa oss och hjälpa oss att vara trogna i vårt »medlarekall», så att hans rikeSJU SPETÄLSKA I CHANDAGS ASYL.IOI

måtte komma och hans vilja ske på jorden såsom i himmelen.»

Endast några ord återstår att tillägga av författaren, som här med tacksamhet vill erkänna, huru ofta han genom Mary Reeds liv och genom hennes brev blivit vederkvickt under en och annan ledig stund, som kunnat räddas från hans övriga trägna arbete. På olika platser och olika tider har arbetet med denna bok utförts, och läsaren ombedes vara välvillig nog att på "denna räkning skriva de svagheter, som ett kritiskt sinne ej skall få svårt att upptäcka.

Summan av allt det skrivna är nu denna: En känslig, förfinad kvinna träffas plötsligt av vissheten om att hon blivit spetälsk. Genast är hennes beslut fattat att ägna sitt liv åt andra, som lida av samma sjukdom som hon själv. I lydnad för vad hon förstår vara Guds röst reser hon till hjärtat av Himalaja. I hennes närhet finnes här en liten skara sjuka, som hon genast blir utsedd att betjäna. Hennes arbete har burit frukt, och ett stort antal spetälska hava efter omsorgsfull prövning blivit inlemmade i Kristi kyrka. Därtill kommer, att hon måste sörja för omvårdnad, föda och kläder åt sin stora, allt jämt växande skara och giva tröst åt deras sorgsna hjärtan. Hon har dessutom anskaffat vidsträckta jordområden och övervakat uppförandet av ett välbyggt och väl inrett sjukhem. Under många år har hon arbetat utan att vackla i sitt beslut och därunder fått åtnjuta ett mått av hälsa, som är förvånande, och som alla de, vilka tro7°

på bönens makt, med tackamhet erkänna såsom Guds verk.

Denna berättelse om Mary Reeds liv och verksamhet utgives nu, i hopp om att den skall verka uppfordrande på andra att offra sig lika helt åt Guds tjänst som hon, och på samma gång framkalla medlidande med och hjälp åt de många tusen hemlösa spetälska, som finnas i Indien och andra österns länder.

r TILLÄGG till senare utgivna engelska upplagor.

å denna nya, utvidgade upplaga av »Mary Reed» utgives, vilja vi med tacksamhet erkänna, att den förhoppning, som uttalades i det sista kapitlet, rikligen gått i uppfyllelse. Mary Reeds levnadshistoria har i vida kretsar

uppväckt sympati för henne själv och blivit till icke ringa hjälp för de lidandes sak, varåt hon offrar sitt liv. Då vi nu helt kort vilja redogöra för hennes verksamhet under de år, som förflutit, sedan första upplagan av denna bok utkom, måste först omtalas ett besök, som författaren fått göra på Chandag. Detta var kanske det mest givande under en längre resa genom Indien vintern 1900 och J901.

Efter åtta dagars färd genom Himalajas storslagna bergsområde uppnådde jag Chandag och mottogs på det hjärtligaste av miss Reed. Man måste medgiva, att hon har rätt, när hon säger, att den utsikt man från hennes område har över de övre Himalaja-bergen är en av de vackraste man någonsin kan se. Efter ett besök uppe vid snögränsen bland passen, som leda in i Tibet, skriver hon: ►De ofantliga höjderna och de djupa dälderna i övre Himalaja äro storartade, men ingenstädes har jag sett

DIOI

en så härlig utsikt över den eviga snöns regioner, som vi hava från våra egna Chandaghöjder.». Detta kan man lätt tänka sig, då vi tillägga, att i det närgränsande distriktet Gärhwal på en yta av tjugofem eller trettio kv. mil (eng.) man kan räkna ända till sjuttio snöbetäckta toppar, av vilka ingen är mindre än 7,000 m. hög.

Utrymmet förbjuder mig att utförligare beskriva de många intressanta erfarenheter, som upplevdes under de elva dagar, då jag fick bebo den nya »gäststugan», som blivit uppbyggd nära intill miss Reeds egen bangalow. Jag var den förste gästen i detta nya hus.

Det blev mig förunnat att under min vistelse där få en ingående kännedom om det vackra och självuppoffrande arbete, som utföres på denna plats. Genom dagligt sammanträffande med de spetälska fick jag förvissa mig om, huru djup den sympati är, som råder emellan dessa lidande, utstötta varelser, vilka här fått en fristad, och deras vän, som blivit dem skänkt av Gud, och som de kalla sin »moder». Invigningen av den nya kyrkan för kvinnorna var en av de uppgifter, som anförtroddes mig under min vistelse i Chandag. Innan den användes av de spetälska, sammankallades arbetarne, som uppfört den, tillsamman med deras familjer och andra av den kringboende befolkningen. För dessa visade vi bilder med laterna magica. Det var första gången de fingo se något dylikt.

Första mötet, som anordnades för de spetälska kvinnorna i deras nya kyrka, bestod till en del i förevisandet av tavlor ur nya testamentet. Tydligt märktes, vilket intryck åsynen av den törnekrönte gjorde på deförsamlade. Det gick därvid ett stilla sorl av rörelse genom rummet. På eftermiddagen samma dag voro alla de sjuka samlade, för att de skulle få avgiva vittnesbörd om sina erfarenheter och skicka hälsningar till sina vänner i hemlandet. En kvinna sade: »Jag är så tacksam för att jag här får allt, vad jag behöver både till kropp och själ.» En femton års gosse, som ser ut som en gubbe, sade: »Jag skickar många tacksägelser. Jag är lycklig i hjärtat, och jag är mycket tacksam.»

Naturligtvis var jag mycket angelägen att få veta, hur det stod till med miss Reeds egen hälsa, och jag vet, att detta även särskilt intresserar mina läsare. Jag gjorde noggranna anteckningar under själva besöket och ser av dessa, att hon själv sade sig på flera sätt märka, att sjukdomen ännu fanns kvar. Hon hade noggrant undersökt sitt ansikte framför en spegel och sade mig, att hon aldrig haft tydligare tecken på att hon var angripen, samt tillade: »Kan ni ej se det i mitt ansikte?» Då måste jag för första gången medgiva, att jag blivit smärtsamt berörd över hennes utseende. Hon talade även om stickande smärtor i fingrarna samt om andra yttre och inre symtom, som säkert voro förvärrade genom överansträngning.

Med tiden blev det allt mera klart, att Mary Reed måste få någon hjälp i sitt arbete, och slutligen bestämdes, att en av de många, som voro föreslagna, skulle sändas till Chandag som medhjälpare. Efter genomgången kurs vid ett missionstinstitut reste miss Minnie Hartry därför ut i januari 1902 i hopp att kunna få dela bördan vid arbetet bland de spetälska i Chandag.IOI

I ett brev, skrivet kort efter ankomsten dit, skriver miss Hartry: »Av alla utsikter jag sett under min resa, var ingen så hänförande, så öppen och vidsträckt som utsikten härifrån. Det är en hel värld av fjäll; så långt ögat kan nå, ser man den ena sträckan efter den andra, till dess de försvinna vid horisonten.»

--»Mary Reeds dagar äro mycket upptagna», fortsätter hon. »I regeln går hon så tidigt upp, att hon kan taga

farväl av stjärnorna, innan de blekna bort för dagsljuset. Somliga dagar är hon över hopad av besök från byarna runt omkring; många vilja hava medicin, andra önska hennes råd i något avseende, åter andra komma blott för att säga 'salaam'. Varje dag, då vädret tillåter och patienterna ej äro allt för sjuka, har hon bibelstudium med bibelkvinnorna. Om det ej är allt för hett, sitta de i solen under bar himmel. Därtill komma de dagliga besöken hos de sjuka, då hon 9Örjer för deras behov och talar tröstens ord till dem, som äro allt för svaga för att lämna sina bostäder. Hon går även, så ofta hon kan, ned till Panahgah för att hälsa på männen.»

Den nya medhjälparinnans arbete bland de spetälska blev av kort varaktighet. Det blev snart tydligt, att hennes krafter ej voro tillräckliga, och att det skulle innebära för stor risk för henne att stanna på Chandag, varför hon måste lämna stationen efter något mera än ett års arbete där.

Sommaren 1903 blev det tydligt, att Mary Reed måste få en längre tids tjänstledighet, då hennes krafter blivit allvarsamt medtagna till följd av de tolv årens nästan oavbrutna arbete på den avlägsna, isolerade sta-IOI

tionen. Det beslöts därför, att pastor C. de Sonza skulle inträda som vikarie på Chandag, och han kvarstannade där till hennes återkomst två år därefter.

Första delen av denna välbehövliga vilotid användes till ett besök i Palestina, dit hon inbjudits av en därvarande vän. Här tillbragte hon nu några månader av stillhet bland alla de helgade minnena. Efter återkomsten till Indien vistades hon en tid vid ett sanatorium bland bergen och besökte därefter vänner bland missionärerna. Om en av sina intressantaste erfarenheter skriver hon själv: »Jag besökte Poona och hälsade på den kära Ramabai, sammanträffade där med nya och gamla vänner och hade det särdeles gott. Ni kan säga dem, som fråga efter mitt hälsotillstånd, att jag ser så frisk ut, känner mig också kry, och mina vänner anse mig alldeles frisk. Men om den sjukdom, som framkallat så mycken kärlek och förbön, kommer att åter bryta upp, det vet jag icke.»

Vid denna tid hade hennes hälsa verkligen förbättrats så mycket, att hon kunde tänka på möjligheten av att göra ett kortare besök hos de sina i Förenta Staterna. Modern, som nu var vid ganska hög ålder, längtade efter att ännu en gång få se sin dotter, och dottern å sin sida motsåg med ej mindre glädje det sammanträffande, som förut ansetts vara en omöjlighet. Efter rådplägning med vänner i Storbritannien kände hon sig övertygad om att besöket ej kunde medföra någon risk för andra, och hon reste alltså — så mycket som möjligt inkognito— till sitt hem i Amerika för att vistas där en tid. Att hon blev skonad från erfarenheter av obehaglig art underIOI

resan från Indien, kunna vi förstå av några ord, som hon skrev om bord: »Glädjens med mig, att jag blivit så ljuvligt gömd och bevarad varje dag och varje stund under denna resa. Allt går bra, Gud vare lov. Vad jag tackar honom av allt hjärta för hans ömma, mångfaldiga och oavbrutna nådebevis!»

Den som skriver detta, fick nu den förmånen att taga emot Mary Reed i augusti 1906, då hennes fartyg anlände till Londons dockor. Följande dag användes till att besöka några av Londons sevärdheter.

Det viktigaste under det korta londonbesöket var Mary Reeds sammanträffande med två läkare, som äro specialister i fråga om hennes sjukdom. De förklarade enstämmigt, att hennes allmänna hälsotillstånd var mycket gott, och att sjukdomen hade »inträtt i ett fullkomligt stillastående» — ehuru det tydligt märktes, att den förut härjat i hennes kropp. Detta uttalande gjorde både Mary Reed och hennes vänner stor glädje, och hon reste hem, full av hopp och tacksamhet. Hon tog vägen över Filadelfia och fick tillbringa en månad i kretsen av sin familj och sina närmare vänner i staten Ohio. Att hon från denna allt för korta tid skulle medföra en mångfald av minnen, är lätt att förstå. Hur mycket hade man ej på ömse håll att berätta och fråga om sådant, som endast kunde meddelas i ett samtal emellan fyra ögon! Och huru fröjdades ej de åldriga föräldrarna och hennes kära syskon att åter hava henne ibland sig! Det var nu femton år, sedan hon, belastad med den förfärliga hemligheten, smugit sig bort utan att få giva sin moder en avskedskyss, den moder, som hon älskade så innerligt,IOI

och som hon då trodde, att hon aldrig skulle få återse på jorden. Säkert var denna månads samvaro så mycket ljuvligare, emedan man ansett, att det var fåfängt att hoppas på det sammanträffande, som dock nu blivit en verklighet. Lyckligtvis blev det henne även nu förunnat att få resa obemärkt, och hon fick anträda återresan mot öster utan att hava ådragit sig ens den allestädes närvarande amerikanske tidningsmannens uppmärksamhet.

Dagen efter återkomsten till Chandag skriver Mary Reed: »I dag är det posten till Europa avgår. Jag måste därför några ögonblick lämna mitt arbete och slå mig ned mitt ibland mina endast delvis uppackade kappsäckar för att skriva några rader och tala om, att jag lyckligt anlände hit i går eftermiddag.

Det var en sann glädje att i dag få återtaga mina plikter här. Jag blev så varmt och kärleksfullt mottagen och välkomnad av våra åttio patienter och många andra vänner och grannar, att det kändes mycket dyrbart. Det kännes gott att åter vara här, så fullkomligt vederkvickt och utvilad. — Min kära vän från Jerusalem, som åtföljt mig hit från Port Said, kommer att vara hos mig över vintern för att få vila och ombyte, som hon väl behöver. Hon är hänförd över våra överjordiskt sköna berg.»

Blandade erfarenheter av både glad och sorglig natur mötte henne vid återkomsten. Allvarsamma sedliga förvillelser hos några av de medhjälpare och patienter, till vilka hon haft förtroende, förorsakade henne mycken oro och hj ärtesorg. Med avseende på dessa erfarenhe-

ter skriver hon: »Det har varit en strid under det gångna året, men pris och lov vare honom, i vilkens kraft seger verkligen vunnits. Han har triumferat över själafiendens makt, och en stor del av mina stackars patienter hava blivit frigjorda från den träldom, som hos dem hade dödat allt andligt liv. Det är en sådan hjärtlig fröjd att se dem återkomma till Guds barns frihet och ljus. Bedjen, att hans frälsande kraft måtte ännu mäktigare förnimmas hos de botfärdiga. Jag prisar och lovar Gud, som så underbart uppehållit arbetet undet dessa prövande tider.»

»Jag har den sista tiden så mycket som möjligt vistats och arbetat i fria luften, både av hälsoskäl, och för att sådant arbete bereder mig mycken glädje. Jag sover bättre nu och känner mig på visst sätt kryare än för tre månader sedan.»

Utsikterna ljusnade så småningom, och ungefär ett år efteråt kunde Mary Reed säga: »Guds välsignelse över arbetet i alla dess grenar har under de gångna två månaderna uppenbarat sig på mångahanda sätt. Mitt hjärta är fullt av tack.»

Vi meddela här Mary Reeds berättelse om vad som tilldragit sig under julen 1908, emedan däri gives en intressant inblick i hennes verksamma liv bland de lidande. Hon tackar däri för gåvor till de sjuka, bland annat för en sändning mjuka kuddar åt de mest plågade, och berättar, att hon på juldagen fått en hel mängd apelsiner, nötter och andra frukter såsom gåva från vänner och grannar bland hinduerna, och fortsätter därpå:

»Jag var så glad att kunna få skicka något av dettaIOI

till en sjuk kvinna i grannskapet. Sedan kom min 'hjälpreda' för att få föreskrifter om sitt arbete och efter en stund den snälle tvättaren med mina rena kläder, och som det alltid är en glädje att få se en gång i veckan.»

»Jag gjorde i ordning en packe tidningar, som skulle sändas med posten och kokade sedan kaffe (jag har ingen kock) samt åt en god frukost, bestående dessutom av kallskuret kött, tomatstuvning och smörgås. Därpå samlade jag ihop mina skrivsaker och smög mig undan till ett tyst, soligt rum i min gästrumsbyggnad, som av en av våra kära missionärer fått namnet 'vilohemmet', emedan den tid efter annan fått vara en tillflyktsort för åtminstone tjugo trötta arbetare och kära vänner, sedan jag för tio år sedan fick glädjen att låta bygga den.»

»I går hade vi en välsignad sabbatsdag. Jag fröjdades över att se, huru Gud utför sitt verk i mina stackars patienters hjärtan och hos mina kära söndagsskolgossar (omkring sjuttio gossar från byarna i trakten). Omkring kl. 9 på f. m. hade jag bibelläsning med så många av de sjuka kvinnorna, som kunde gå ut i solen. Men det blåste en kylig, skarp vind, så att jag måste avkorta sammankomsten, och vi samlades åter på eftermiddagen för att göra en återblick på sista kvartalets söndagsskoltexter. Vi hade även bön och sång, och det blev en god, lycklig stund, som gjorde mitt hjärta gott. Jag är viss om, att hungriga och törstande hjärtan nu även fingo tröst.»

»Under mellantiden emellan dessa två möten med kvinnorna hade jag mer än två timmar tillsamman med mina söndagsskolgossar, som utmärkt väl redo-IOO

gjorde för vad de lärt under sista halvåret. Jag fröjdades över att höra, huru raskt och förståndigt de avgåvo sina svar, och huru glada de voro att få svara.»

»En ung, infödd predikant från Pithoragarh kom upp och predikade för männen, mina tjugonio stackars patienter i Panahgah.»

»Juldagen var mulen och kall, men likväl infunno sig över sjuttio av by gossarne och till min stora överraskning omkring tjugo av deras fäder och stora bröder till vår julfest. Huru deras anhöriga lyssnade med ögon, vidöppna av förundran, till sången och den 'gamla, evigt nya berättelsen!»

»Sedan följde utdelningen av nya testamenten, goda böcker på hindi och bibliska berättelser, skrivna på lättfattlig engelska, ty tjugosex av gossarne läsa engelska. Så fingo de vackra mössor, mycket omtyckta halsdukar i granna färger, apelsiner och till sist 'smällkarameller', därpå lekar,, och vi hade så roligt tillsamman, fastän vädret var dystert och kallt.»

»Jag hade hoppats att kunna hava tacksägelsegudstjänst med mina sjuka i Chandag och Panahgah, men det var för kallt för dem att sitta stilla i oeldat rum. De fingo ej lämna eldstäderna längre stund, än utdelningen av gåvorna räckte, de gåvor, som sänts dem från kärleksfulla vänner.»

Ett av de senaste åren skriver Mary Reed:

»Den tredje november hade vi dopgudstjänster vid båda asylerna, då två kvinnor och fem män avgåvo en god bekännelse om sin tro på Herren Jesus. En infödd broder från Bhot vid gränsen till Tibet ledde guds-IOI

tjänsterna med mycken värma och innerlighet. En av de nydöpta männen avgav ett särskilt klart vittnesbörd om sin omvändelse. Stackars man, han behöver mycken förbön nu, ty han har fått förfärliga sår på fotknölarna, och det ser ut, som om han snart skulle förlora sina fötter. Han klagar aldrig, men jag kan se, att han lider mycket.»

Något senare läsa vi: »Gud arbetar på mina stackars sjukas hjärtan. Gårdagens gudstjänst med de fyrtio kvinnorna var en i sanning välsignad stund, och det kändes, att Herren var nära.»

Hösten 1910 gjorde sig behovet av nya hus för kvinnornas räkning kännbart. Mary Reed skriver härom: »De små rummen äro blott tio fot i fyrkant, och varje kvinna vill i allmänhet hava sin matlagning för sig och hava sina tillhörigheter på en särskild plats. Mer än två kvinnor kan man därför ej hava i ett rum, utan att det skall bli för trångt och ohälsosamt.»

Hon fick sin begäran beviljad, och tillbyggnaderna blevo uppförda och mycket omtyckta.

Om sin egen hälsa säger Mary Reed i augusti 1910:

»Jag är allt jämt märkvärdigt kry, och därför tackar jag Gud av innersta hjärta.»

I julglädjen få vi åter göra en liten inblick genom ett brev från slutet av 1910, varur vi anföra följande rader:

»Vi hade en fridfull jul. Mina stackars sjuka hava aldrig varit mera tacksamma för de bevis på kärlek och omvårdnad, som de mottagit, och de fröjdades över Guds stora kärlek, som bevisats genom 'den outsägliga gåvan',IOI

en kärlek, som gör även dessa stackars förkastade varelser outsägligt rika. I dagningen på julmorgonen väckte kvinnorna mig genom att sjunga: 'Så älskade Gud världen all.' Sången klingade så fröjdefull.»

År 1911 begärdes tillbyggnader även vid Panahgah, och på hösten samma år berättar Mary Reed om den yttre och inre utvecklingen där:

»Sedan jag erhållit eder tillåtelse, gick jag över till Panahgah för att utvälja en solig tomt till byggnadsplats och rådgjorde med männen själva därom. De äro så glada över utsikten att nu få det trevligare och rymligare. — Säkert skall det fröjda eder att höra, att Guds ord burit frukt, så att några själar blivit frälsta under det sista halvåret. Fem män döptes för några dagar sedan. Av dessa hava några mycket ivrigt lyssnat till ordet under en längre tid, två av dem voro intelligenta braminer av hög kast, som ännu ej varit ett halvt år i Panahgah, där de

finna sig mycket väl. Det har varit en stor glädje för mig att se, huru begärligt de mottagit sanningen, och huru den helige Ande med ordet för dem uppenbarat Jesu underbara kärlek och Guds frälsningsplan med dem. Deras ansikten begynte stråla av frid, och det var så vederkvickande att höra deras ivriga begäran att få bliva döpta samt deras goda vittnesbörd om Jesu makt att frälsa. Det är flera dopkandidater vid Panahgah, och bland kvinnorna är det några, som flera gånger hava begärt dopet, men vi hava ännu ej sett bevis på att de bliva något mera än blott namnkristna, och de synas endast hava en längtan efter själva dophögtidligheten. Bed med oss, att de genom Guds ord och den heligeIOI

Andes övertygande kraft måtte komma att inse sitt behov av nya hjärtan.»

»Jag måste även glädja eder, kära vänner, med att omtala, att under det gångna halvåret har jag haft förmånen att få taga emot fjorton gäster, gamla och nya vänner, som bott här över ett par eller högst tre dagar i vilohemmet på 'Sköna höjderna', som de alla ansett vara en riktig benämning. Dessa gäster och andra mera tillfälliga besökande hava berett mycken glädje ej blott åt 'den ensamma' här uppe — som dock i egentlig mening aldrig är ensam — utan även åt dem, som utgöra hennes dagliga omgivning.»

Och här säga vi ännu en gång den trogna arbeterskan farväl. Det är i sanning mycket lärorikt att se, att den, som gått igenom erfarenheter av så djup nöd och sorg, allt jämt verkar i sin kallelse bland de lidande med stor tro och frimodighet. Avsikten med detta arbete har varit att så mycket som möjligt berätta Mary Reeds historia med hennes egna ord, och vi vilja ej till den enkla skildringen foga något lovtal över hennes arbete i Kristi efterföljd bland dem, med vilka hon blivit ett både i lidande och kärlek. Denna utvidgade upplaga av hennes levnadshistoria utsändes nu i den förhoppningen, att genom läsningen av denna mången måtte fattas av hans sinne, som vid den spetälskes bön »varkunnade sig, räckte ut handen, rörde vid honom och sade till honom: 'Jag vill; bliv ren.'»

Digitaliserad av Projekt Runeberg och publicerad på http://runeberg.org/maryreed/.

Konverterad till .pdf, .epub, .mobi och .txt av Arkivkopia och publicerad på https://arkivkopia.se/sak/runeberg-maryreed.

Filen skapad 2018-12-17 11:29:23.688639